

«i ; i

Umbre în

zbor de

Orson

Scott Cărd

(varianta

extinsă)

O continuare a Umbrei

Uriaşului Traducere de

OVE

Carte pentru popor - Putere

Nava spațială Herodotus a părăsit Pământul în anul 2210 cu 4 pasageri la bord. A accelerat până în

pentru popor CAPITOLUL 1

apropierea vitezei luminii cât de repede a putut, și a rămas la

această viteză lăsînd relativitatea să își facă treaba.

Pe Herodotus au trecut doar un pic p[^]este 5 ani; In același timp pe Pămînt au trecut 421 de ani.

Pe Herodotus cei trei bebeluși în vîrstă de 13 luni s-au transformat în copii de 6 ani, iar Uriășul și-a depășit speranța de viață cu 2 ani.

De pe Pămînt au fost lansate nave spațiale care au întemeiat 93 de colonii, începînd de la lumile colonizate odată de furnici și împrăștiindu-se pe alte planete locuibile de îndată ce ele erau descoperite.

Pe Herodotus copii de 6 ani erau pitici pentru vîrsta lor, dar scripitori cu mult peste anii lor, așa cum și Uriășul a fost când era mic, deoarece pentru toți 4, cheia lui Anton fusese întoarsă. Cheia lui Anton era simultan un defect și o îmbunătățire genetică. Inteligența lor era peste nivelul savanților în orice domeniu, fără însă a avea handicapurile autismului. În schimb corpurile lor nu se opreau din creștere. Copii erau mici acum, dar pe la vîrsta de 22 de ani, vor avea corpurile de dimensiunile Uriășului, iar acesta va fi mort de mult timp. Pentru că el era pe moarte, iar atunci când acest lucru se va întîmpla, coprr vor ramane srngurr.

CAPITOLUL 2

În camera ansiblu-ului de pe Herodotus Andrew “Ender” Delphiki stătea suspendat pe 3

cărți puse deasupra unui scaun de adulți. Aceasta era maniera în care copii operau calculatorul principal care prelucra comunicația prin

ansiblu, comunicatorul instant care ținea nava conectată

la toate rețelele de calculatoare de pe cele 94 de lumi ale Congresului Stelar.

Ender revedea un raport de cercetare despre o terapie genetică ce se arăta promițătoare, când Carlotta intră în camera ansiblu-ului.

- „Sergentul vrea o controversă”.

- „M-ai găsit”, spuse Ender. „Si el poate.”

Carlotta se uită peste umărul său la monitorul holografic. “De ce te mai deranjezi?” spuse ea. „Nu este nici un remediu. Deja nu îl mai caută nimeni.”

„Remediul este ca să murim noi toți,” spuse Ender. „Atunci sindromul lui Anton va dispărea din specia umană. ”

“Cum poți să îl cercetezi fără echipament de laborator, fără subiecți de test, fără nimic?”

“Am această minte incredibil de strălucitoare,” zise Ender vesel. „Mă uit pe toate cercetările genetice pe care le-au făcut ei și le conectez cu ce știu deja despre cheia lui Anton dinainte din zilele în care oameni de știința de top lucrau din greu asupra problemei. Fac conexiuni pe care oamenii nu le vor vedea niciodată.”

“În cele din urmă vom muri,” zise Carlotta. „Urișul moare acum.”

“Știi că doar despre asta vrea Sergentul să vorbească.”

„Urișul este se presupune la fel de genial ca și noi. Lasa-l pe el să

lucreze la Cheia lui Anton. Acum vino acolo până când Sergentul nu se infurie.”

„Nu putem să îl lasam pe Sergent să ne devină sef, doar pentru ca se supără așa de rau când nu ne supunem.” Totuși Ender știa ca ea avea dreptate. Nu intenționa să îl calmeze pe Sergent. Pur și simplu înțelegea ca dacă Sergentul se infuria, îi va lua de doua ori mai mult timp să afle ce vroia. Timpul de cercetare al lui Ender ar fi fost mancat de fanfaronada fratelui sau.

Ender se aștepta să îl găsească pe Sergent în Păpușa - nava spațială de mentenanță ce fusese programată de Uriăș să ramana la 5 metri de suprafața lui Herodotus indiferent de orice instrucțiuni contrare i s-ar fi dat. Ender știa ca Carlotta a încercat luni întregi să desprionească Păpușa, dar nu reușise să învinga programarea sa.

“Este câmpul gravitațional focalizat,” spuse Ender. “Și este activ.”

“Este doar gravitație. 10 procente din ceea a Pământului. Și noi suntem făcuți sandvis între 2 placi, este ca și cum nu am putea cadea.”

“Urase modul în care se simte.” Ei se jucaseră în acest spațiu încă de când aveau 2 ani. Era ca și cum te-ai învarti într-una până te-ar lua amețeala. Chiar mai rau.

“Termina.” spuse Carlotta.

“L-am testat, și sunetul se anulează aici.”

“Bine,” spuse Ender. “Cum o să ne mai auzim unul cu altul ce vorbim?”

Telefoanele din cana de tablă,” spuse Carlotta.

Desigur, acestea nu erau transmitatoarele de sunet de jucărie pe care le făcuseră când erau cu adevărat mici. Carlotta demult le-a reinventat astfel încât, fără nici o sursă de alimentare, ele transmiteau un sunet clar de-a lungul a 10 metri de fire delicate, chiar și după colt sau strangulate în usi.

Intr-adevăr acolo era Sergentul, cu ochii închisi, “meditind” - ceea ce Ender interpreta ca înseamna că Sergentul complota cum să preia controlul tuturor lumilor populate de oameni înainte de a muri de gigantism la 20 de ani.

“Frumos din partea ta că ai venit” spuse Sergentul. Ender nu îl putea auzi, dar putea citi pe buzele sale, și în plus știa că asta era cel mai probabil lucru pe care îl putea spune Sergentul.

Curând ei erau conectați într-o conexiune în 3 cu câștile de tablă ale Carlottei.

Ei toți se aflau în linie cu capetele răsucite, Ender între Carlotta și Sergent, așa că el nu putea decide să termine conversația și să se retragă în afară.

“Urișului” îi ia un timp îndelungat să moară,” spuse Sergentul.

În acel moment Ender înțelese întreaga întâlnire. Sergentul devenea nerăbdător. Era fiul regelui și gata să îl succeadă.

“Așa că ce propui?” întreba Ender neutru. “Evacuarea aerului din aria cu încărcătură utilă? Să-l otrăvim apă sau mancarea? Sau vei insista să apucăm toți cuștile și să-l înjunghiem până la moarte în Senat?” “Nu fi melodramatic” spuse Sergentul. “Cu cât crește mai mare, cu atât va fi mai greu să ne descurcăm cu cadavrul.” “Deschide ușa depozitului de marfă (cargó) și arunca-l peste bord în spațiu,” spuse Carlotta.

“Cat de inteligent,” spuse Sergentul. “Mai mult de jumătate din nutrienți noștri sunt blocați în corpul lui și începe să ne afecteze sistemul de suport al vieții. Trebuie să fim capabili să

recuperăm acești nutrienți pentru a avea ceva de mâncare și de respirat când *noi o* să devenim mai mari. Dacă Uriășul va crede că vrem să îl ucidem ne va omori el mai întâi.”

“Nu presupune că Uriășul e la fel de rău ca și tine,” spuse Ender.

Carlotta și-a zvâcnit picioarele. “Joacă frumos, Ender,” spuse ea.

Ender știa cum se va termina jocul. Carlotta își va exprima regretul, dar va fi de acord cu Sergentul. Dacă Ender va încerca să îi dea Uriășului calorii în plus, Sergentul îl va bate și Carlotta va sta deoparte, ba chiar îl va tine ca să îl ajute pe Sergent. Nu că aceste batai ar fi durat vreodată prea mult. Ender nu era interesat să se bata, așa că nu se apăra. După câteva lovituri el întotdeauna renunța.

Dar de data asta era diferit. Uriășul era oricum pe moarte. Acest lucru îi provoca lui Ender suficientă suferință astfel încât ideea de a accelera acest proces devenea insuportabilă.

Nici-un lucru așa insuportabil nu a fost propus înainte. Așa că reacția lui Ender l-a surprins chiar și pe el. Ba nu, *mai ales* pe el.

Capul Sergentului era acolo unde trebuie, chiar deasupra capului lui Ender. Ender se întinse și cu toată puterea brațelor sale dădu cu capul Sergentului de zid.

Sângele tasni din nasul Sergentului și pluti în globule care “cadeau” în toate direcțiile din câmpul gravitațional turbulent.

Ender își transforma mana în pumn și lovi direct în ochiul Sergentului.

Carlotta se răsuci peste piciorul lui Ender tipind: “Ce faci? Ce se întâmpla?”

Ender se ancora împotriva apucării ei și își conduse palma mâinii în gatul Sergentului.

Sergentul icnea și gafaia.

“Uite cum va fi,” spuse Ender. “Regimul tau de teroare a luat sfarsit. Ai propus o crima și ai vorbit serios.” “Nu a vorbit serios,” spuse Carlotta.

“Ba a vorbit serios și tu vrei să îl   “Daca mai incerci să dai ordine la
ajuti,” spuse Ender. vreodată, te voi   altcineva
omori. M-ai inteles?”

“Tu n-o să ma ucizi niciodată,” croncăni Sergentul.

“Cred ca ești terorizat de faptul ca nimeni până acum nu te-a oprit să faci ce vrei. Azi e ziua ta norocoasa. Te opresc eu de acum incolo. Ai priceput?”

“Uriașul va intreba ce a patit Sergentul,” spuse Carlotta.

“Nu va trebui să intrebe,” spuse Ender. “Am sa-i repet conversația noastră, cuvânt cu cuvânt, și voi 2 veți fi acolo să ascultați.”

CAPITOLUL 3

Bean se uita la cei trei copii ai sai și făcea asta cu efortul de a ascunde adancimea mâhnirii și neliniștii sale pentru ei. Știa ca este doar o chestiune de timp, și în timp ce era calmat de faptul ca Ender în sfarsit se trezise din somnul sau pacifist pentru a pune capat dominației Sergentului, știa ca ei tocmai pregătiseră scena pentru conflictul ce va veni. Ce se va intampl când ma voi duce?

gândi Bean.

Petra, am carpacit-o complet, dar n-am știut cum să o fac mai bine. Ei

au prea multa libertate, iar eu nu pot să îi urmăresc prin coridoarele unde corpul meu nu mai incape.

“Andrew,” spuse Bean, “apreciez loialitatea ta pentru mine, și faptul ca mi-ai repetat toate conversațiile cuvânt cu cuvânt, incluzind lucrul teribil de prostesc și periculos pe care l-ai spus.”

Bean se uita cum Ender se imbujora un pic - nu de rușine, ci de supărare. De asemenea văzu cum Carlotta părea un pic calmata, și Cincinnatus - Bean dintotdeauna urase porecla să “Sergentul” - avu o brusc o privire de speranța triumfala.

“Cincinnatus,” spuse Bean.

“Faptul ca Ender nu e un ucigaș, nu inseamna ca nu te va omori, daca va simți ca este necesar.

Vezi tu, tu ești un atacator, un concurent, și nu intelegi ce este Ender: un aparator, la fel ca baiatul după care l-am numit. Doar pentru ca el nu simte nevoia de a controla alți oameni, nu inseamna ca te va lașa să iei ceea ce el considera ca nu e al tau -inclusiv viata mea. Inclusiv viata lui.” “A sărit la mine fara avertizare!” tipa Sergentul.

“Ai introdus un element complet nou în micuța noastră lume - uciderea tatalui lui Ender. Și ai fost așa un ignorant fara de speranța relativ la el, incat nu ti-a trecut prin cap ca va reactiona diferit la aceasta amenințare fata de cum făcuse la toate exagerările tale anterioare.” spuse Bean.

“Nu era inamicul meu.” spuse Sergentul.

“El este singurul tau inamic caruia îi faci fata, de când l-ai intalnit prima oara, atunci când Petra și eu v-am localizat în sfarsit pe toti și v-am adus impreuna, atunci când aveți doar 1 an. Celalat mascul antonim. Rivalul. Nu ai făcut nimic care să nu fie proiectat în scopul de a-l tine la degetul tau în ultimii 5 ani. Toti inamicii tai imaginari sunt surogate pentru Andrew Delphiki. Ai proiectat umilința după umilința pentru el, manipulandu-ti sora să fie de partea ta împotriva lui Ender, și uite aici tristul rezultat.

Ender și Carlotta sunt membri productivi, ca și mine ai micii noastre societăți formata din 4 persoane. Dar tu, Cincinnatus Delphiki, ești o scurgere a resurselor noastre, producind nimic de valoare și perturbind funcționarea tuturor celorlalți. Ca să nu menționez conspirația ucigasa în scopul comiterii unei crime de gradul I.”

Spre surpriza lui Bean, lacrimile umplură ochii Sergentului.”Nu ti-am cerut să fiu în aceasta călătorie!” Nu am vrut să plec! Nu te plac pe tine, o plac pe Petra, dar tu nu ne-ai intrebat nici macar o data ce vrem!”

^{cc} Aveați doar 1 an.” spuse Bean.

“Tu nu aveai nici macar un an când ai scapat din laboratorul unde ei se foloseau de colegii tai de experimente! Noi puteam vorbi, puteam gândi, aveam sentimente, și tu nici macar nu ai intrebat, am fost goniți

din casele noastre și tu și Petra ne-ati anuntat ca voi sunteți părinți noștri *reali*.

Acest Uriăș mare și urat și o Armeanca geniu militar. Eu am vrut să stau cu familia care m-a crescut, femeia careia îi spuneam Mama, bărbatul care muncea din greu de dimensiune normala caruia îi spuneam Tata, dar nu, tu și soția ta ne *aveați*. Ca pe *sclavii* Luați de aici, trimiși acolo, *proprietatea* voastra. Si, am sfarsit aici? în spațiu, în apropierea vitezei luminii, în timp ce restul rasei umane se mișca prin timp de 80 de ori mai rapid ca noi. Fiecare an din viata noastra este o întreaga viata umane pentru membrii umanitatii. Și imi vorbești tu de crimele *mele*? Iti voi spune de ce te vreau mort. M-ai furat de la familia mea reala! Mi-ai dat cumplita Cheie a lui Anton și apoi mi i-ai luat pe toti cei carora le-a pasat de mine și m-ai capturat aici cu un Uriăș inert și doi molai care nici macar nu simt ca sunt sclavi!”

Sergentul era așa mândru de memoria să perfecta, gândi Bean. Totuși Bean și Petra niciodată nu îi aduseseră la cunostiinta nimic, cu toate ca era avansat pentru un copil de un an. Pentru ca din cei trei copii de pe Herodotus, Sergentul era singurul care nu își întâlnise niciodată mama. Petra îi dăduse naștere lui Andrew - cu propriul ei corp - îl alaptase, îl știa cel mai bine decât pe oricare dintre copii. Toti ceilalți fuseseră furați ca embrioni și implantați în mame surogat. Le luase mult timp sa-i gaseasca.

Bella - Carlotta - fusese localizata în timp ce Bean și Petra erau inca impreuna; Petra o știa, o iubise.

Dar Cincinnatus - Sergentul - fusese localizat în timp ce Petra și Bean erau amandoi prinși în campanii militare. Ea aflase de existența lui cam în același timp în care Bean îi înmânase hârtiile de divorț și îi anunțase decizia să de a lua cei trei copii care aveau gigantismul lui Bean într-o călătorie relativista în scopul de a cumpăra timp pentru ca oamenii de știință să afle tratamentul.

Sergentul a fost cel mai aproape de a-si întâlni mama, pe Petra, a fost în perioada în care mama Petra-i a avut grija de el în Armenia.

Așadar tot ceea ce credea Sergentul ca își amintește a fost produs de memoria sa, bazat pe povești pe care le auzise și opinii pe care și le formulase mult după fapte. “Nu te-am plăcut niciodată, am plăcut- o pe Petra,” spusese Sergentul. Ceea ce dorea cu adevărat să spună era: “Nu te plac acum, și înlocuind numele mamei mele este singurul lucru la care m-am gândit și care să te rănească.”

Plângerea Sergentului nu era nejustificată. El fusese rupt de familia în care fusese născut. Lor nu li s-a dat nici o șansă. Lui nu i s-a dat nici o șansă. Și era probabil ca Sergentul să aiba ceva amintiri, oricum fragmentate și vagi, despre familia care avusese grija de el, în primul an de viață. Poate chiar a suferit o perioadă anxietatea separării.

Dar Sergentul era prea mult ca Bean pentru ca Bean să creadă ca asta era cu adevărat ce îl deranjase la acel moment. Sergentul era un luptător și aceste cuvinte pe care le spusese, erau arme, nu amintiri.

Bean nu avu nici un răspuns. În cei 5 ani din această călătorie de până acum, nu îi trecuse prin cap ca copii puteau să își amintească femeia care îi născuse atunci când ca embrioni ei fuseseră furați și imprastați în toată lumea, implantați în femei care nu aveau motiv să suspecteze

ca ei erau progeniturile în vitro ale marilor generali Julian Delphiki și Petra Arkanian.

“Familiile în care ne-am născut erau toate proaste,” spuse Ender, “Și erau îngrozite de noi. A ta nu era diferita. Ei cu greu puteau îndura să te atingă, ei gandeau ca ești un monstru, tu insuti ne-ai spus asta.” “Bine mai arata familia asta,” șopti Sergentul feroce. “Tatal este un munte vorbitor în depozitul cargo, iar Mama este o holograma care sounne același lucru din nou și din nou și din nou.”

Copii crescuseră cu holograme ale mamei lor, Petra, vorbind cu ei. “Va iubesc. îmi lipsiți. As fi vrut să va cunoașteți frații și surorile aici pe Pamant. Știu ca sunteți inca foarte tineri în ani, iar frații voștri de aici sunt deja adulți, care s-au mutat în casele lor, s-au căsătorit, au copii. Sper ca într-o zi, aceleași lucruri să devină posibile și pentru voi. Marele regret al vieții mele este ca am fost separata de voi trei, de tatal vostru. Dar vad acum ca este singura decizie care oferă o cat de mica speranța pentru copii pe care i-am tinut aici și pentru copii pe care tatal vostru i-a luat cu el.”

Copii memorizaseră cu totii fiecare cuvânt. Ei puteau spune aceste cuvinte împreuna cu ea. Și în anumite momente ei au plâns când o auzea, repetau în batjocura, țipau la holograma, refuzau să asculte, și în final se uitau cu atentie.

Pana când s-au oprit să citeze holograma de tot.

Bean crezuse ca lolgrama își făcuse treaba. Le dăduse copiilor o relație cu mama lor absenta. Ea era

Bean se lașă pe spate și se holba la tavan. Apoi închise ochii deoarece nu putea oricum vedea tavanul, închiderea ochilor stoarse lacrimile care îi umplură.

“A fost o sansa groaznica.” zise Bean moale. “Indiferent de ce am făcut noi, putea ieși rau. Nu v-am povestit despre asta pentru ca nu aveați suficienta experiența de viața pentru a face o alegere inteligenta. Voi trei ati fost blestemați să muriți pe la vârsta de 20 de ani. Ne-am gândit ca se va găsi un tratament repede -10 ani, 20—și va veți putea întoarce pe Pamant, atunci când ati fi suficient de tineri pentru a avea toata viața în fata voastra.” Bean suspina. Era un mare efort pentru el să expulzeze aerul din plamani. “Când Petra și eu v-am conceput, a fost deoarece am crezut ca un cercetător ar fi putut să filtreze lucrurile. El era cel care a intors inițial cheia lui Anton în mine. Cel care i-a ucis pe toti colegii mei de experiment. Nu am intenționat să va facem asta vouă. Dar a fost făcută, și tot ce neam gândit a fost să facem totul pentru a va oferi o viața reala.”

^{cc} “Viata ta e reala,” spuse Ender. “As fi satisfăcut cu o viața ca a ta.

“Trăiesc într-o cutie pe care nu o pot parași,” spuse Bean, strangandu-si pumnii. El nu dorise niciodată să le zică așa ceva. Umilința auto-compatimirii sale era insuportabila pentru el, dar ei trebuiau să inteleaga ca el fusese corect să faca orice se putea sa-i tina departe de a fi păcăliți de viața așa cum el fusese. “Daca v-ati petrecut primii 5 sau 10 ani de viață în spațiu, ce daca? Atata timp cat vi se da următorii 90 de ani - și copii care vor avea secolul lor, și nepoți. “Eu nu o să va nici unul din aceste lucrui dar voi veți vedea.” “Nu, nu vom vedea,” șopti Sergentul. “Nu exista tratament. Noi suntem o specie noua care are o durată de viața de 22 de ani, se pare, deoarece ne-am petrecut ultimii 5 ani la 10 procente din gravitația Pământului.”

^{cc} “Și de ce doreați să ma omorâți?” întreba Bean. “Nu este viața mea suficient de scurtă pentru voi?”

Ca răspuns, Sergentul se agata de maneca lui Bean și plânse. În timp ce el făcea asta, Ender și Carlotta se țineau unul pe altul de mână și priveau. Ce simțeau ei, Bean nu știa. Nu era sigur nici de ce plangea Sergentul. Nu înțelegea pe nimeni și niciodată nu o făcuse. El nu era Ender Wiggin. Bean îl urmărise când și când, verificându-l cu rețelele de calculatoare prin ansiblu, și după câte își dădea seama, Ender Wiggin nu avea cine știe ce viață, de asemenea. Necăsătorit, fără copii, zburind de la o lume la alta, neramanind nicăieri prea mult, și apoi întorcându-se la viteza luminii, astfel încât rămânea tânăr în timp ce rasa umană îmbătrânea.

Exact ca mine. Ender Wiggin și cu mine am făcut aceeași alegere, să rămânem departați de umanitate.

De ce se ascundea Ender Wiggin de viață, Bean nu putea ghici. Bean avusese căsătoria să scurtă cu Petra. Bean avusese acești mizerabili, frumoși, imposibili copii, dar Ender Wiggin nu avea nimic.

A mea este o viață bună, se gândi Bean, și nu vreau să o termin. Îmi este frică de ce vor păți acești

copii când nu voi mai fi. Nu pot să îi părăsesc acum și nu am nici o alegere de făcut. Îi iubesc mai mult decât pot îndura și nu pot să îi salvez. Sunt nefericit și nu pot să îi repar. De aceea plâng.

Capitolul 4

Carlotta făcea calibrări gravitaționale în fundația câmpului, chiar în spatele navei, atunci când Ender veni în compartimentul de susținere a vieții, care era chiar deasupra locului unde lucra ea.

Sau chiar înaintea locului unde lucra ea, depinzind de modul în care privești nava.

“Sergentului îi trebuie un câine,” spuse Carlotta.

Ender sari. “Ce faci tu jos aici?”

“Munca mea,” spuse Carlotta. “Dar tu ce faci?”

“Eșantioane,” spuse Ender. “Se lucrează cu viruși pentru tăierea genelor de mult timp, dar s-au făcut ceva lucrări productive și cu perioada de așteptare, latentă, bacteriilor și cu declanșatorii chimici.”

Vorbele sale sunau foarte fericite.

“Speram ca mă poți ajuta și veni cu ceva care să îl ajute pe Sergent să își indure viața. El suferă mai mult de singurătate decât o facem noi doi. El e mult mai asemănător Tatii.

“Urișul și Sergentul? Nu m-am gândit niciodată la asta, dar cred că s-ar putea să ai dreptate.

Sergentul are nevoie să fie un copil de pe strada în pericol continuu de a muri de foame sau a fi ucis. Asta l-ar ocupa foarte bine. Așa că cea ce vrei cu adevărat nu este un *câine* pentru Sergent.

Mai degrabă un tigru cu dinții ca săbiile. Ceva care să îl urmărească

tiptil continuu astfel incat să se poata dedica în întregime luptei cu primejdia reala astfel incat să nu fie nevoit să inventeze pericole.”

^{cc}Ma gandeam mai degrabă pe linia unei companii care să extindă viața să peste granițele navei.

“Un câine pe o alta lume?” întreba Ender. “Exista laboratoare de biocercetare pe câteva lumi, care studiază diverse xenofaune.

“Presupun ca sugerezi ca eu să inventez un fel de scuza pentru asta, să fie un proiect de-al meu, despre care as putea vorbi cu un entuziasm credibil, astfel incat Sergentul să se gandeasca să ma spioneze pe la spate pentru a prelua controlul creaturii și a o devia în scopurile sale personale.” “Ceva de genul asta,” spuse Carlotta.

Ender nu mai spuse nimic. El inchise capacul ultimului sau eșantion și parași compartimentul de susținere a vieții.

Carlotta deja își terminase citirile de indicatori. Ca de obicei, totul lucra bine.

Ce treaba de rutina, plicticoasa și singuratica urma? Ea nu verificase software-ul de urmărire de un timp. De saptamani? De zile? Cel puțin zile. Ea inchise panoul podelei peste senzorii câmpului gravitational și își făcu loc către cabina liftului.

Când pași prima oară pe platforma sub picioare ei era o podea mica. Dar pe măsură ce se urc în sus, trecea într-o zonă de flux, unde se simțea pe ea însăși cazind în toate direcțiile. Era obișnuită cu asta, chiar dacă încă îi mai dădea o creștere bruscă de adrenalină în timp ce corpul ei simțea panica momentana uzuală. Urechea internă din creierul ei nu înțelegea că ea nu mai trăia într-un copac, și că nu trebuie să se mai panicheze când ea simțea că e în cădere.

Ender era în laboratorul de jos atunci când ea a ajuns acolo. Carlotei îi lua 2-3 pași ca să intre complet în zonă cu gravitație normal-Pământeană, pe care nava o menținea în compartimentele din față, acolo unde Tatal nu putea ajunge oricum. Ender nu se uita în sus - era ocupat să

insereze esantioanele sale în diverse bucatele de echipamente, unele din ele pentru înghețare, unele pentru a lucra cu ele chiar acum. El nu avea timp pentru ea.

Fără cuvinte, ea trecu de Ender și se catara în laboratorul de sus. Se așeza jos pe scaun la terminalul calculatorului de urmărire, înălța holoharta, și începu să treacă prin toate sistemele solare ce cădeau oriunde în apropierea drumului lor viitor, începând de la stelele de care erau pe cale să treacă și mergând înainte. Calculatorul căuta aranjamentul masei din fiecare sistem în scopul de a estima cum va trebui să regleze lentilele gravitorului.

Era la a 40-a stea la care se uita Carlotta - o stea care era totuși la o distanță de câteva luni în viitorul lor, dar care ar veni cât se poate de apropiat de ei - moment în care calculatorul indica o anomalie. Era acolo un obiect, care fusese urmărit că aparținând acelui sistem solar, dar care conform raportului calculatorului avea o masă ce se schimba în continuu.

Acest lucru era imposibil, desigur, un simplu artefact al datelor. Masa nu se schimba, asta este doar o raportare. Ce s-a întâmplat în realitate: obiectul nu s-a mișcat pe o rută care să fie predictibilă în relație cu masa cunoscută a stelei și a planetelor sale mai mari. Așa încât software-ul a ajustat în continuu estimarea masei obiectului pentru a fi conformă cu cele mai noi mișcări ale sale.

Nu era un “obiect” deloc. Își folosea propria putere pentru a se deplasa pe o cale aleasă de el însuși, independent de gravitația stelei și planetelor.

Carlotta instrui software-ul de urmărire să considere obiectul ca fiind o navă spațială.

Imediat primi un raport foarte diferit cu privire la mișcările trecute ale obiectului. Acum nava avea o masă constantă, de peste o mie de ori mai mare decât Herodotus. Dar traiectoria avea acum un sens perfect. Nava încetinise când intrase în sistemul solar. Se îndrepta nu către stea, ci către o planetă stancoasă din zona norocoasă de aur. Dar Carlotei nu îi pasa prea mult de planetă. Planetele nu erau de nici un folos, deoarece Tatal nu putea suporta nici macar 0,5g, darămite 1,2g. Faptul că nava străină se apropia de planetă, sugera că atmosfera e atractivă oricărei specii ar fi aparținut nava. Ce conta pentru Herodotus era existența unei nave străine.

Rasa umană întâlnise doar o specie extraterestră până în acel moment, și a luptat într-un război de extincție a acestei specii. În acord cu poveste spusă de scriitorul “Reginei Stupului” sub pseudonimul “Vorbitor în numele morților” Furnicile nu intenționau să starpească rasa umană deloc. Dar Carlotta nu credea asta - era ușor să imputi motive blânde unei specii extraterestre care nu mai exista.

Problema era ca deja era prea târziu să evite intalnirea speciei străine. Indiferent de ce ar fi făcut Herodotus, ar fi fost detectat și urma să de plasma putea fi urmărită inapoi până ar fi dispărut. Și deoarece zborul lor fusese drept ca o sageata de când atinseseră viteza apropiata de cea a luminii, tot ce ar fi avut de făcut extraterestri pentru a găsi lumea casa a umanitatii era să se mențină pe o traiectorie dreapta pe direcția marcata de emisiile de plasma ale navei Herodotus, chiar și după ce urma ar fi secat.

Ar fi fost mult mai folositor să încetinească și să oprească, nu să coteasca, astfel incat să

descopere cat mai multe posibil despre aceasta nava extraterestra și locuitorii ei. Folosind ansiblul, ei puteau raporta orice farama de informație ar fi descoperit - până în apropierea momentului când străinii îi vor distruge. Rasa umana va avea timp să faca toate pregătirile necesare posibile pentru a intalni acești extraterestri, când ei vor urmări urma lui Herodotus până inapoi pe Pamant.

Si îi vor da Sergentului ceva util să își ocupe timpul în loc să

completeze cum să își ucidă tatal - sau orice alt inamic ar avea azi.

Carlotta trimise un semnal la Ender și la Sergent. Veniți cu mine să vorbim cu Uriășul. A aparut ceva important. Apoi ea copie hărțile potrivite și rapoartele la holotopul Uriășului.

Doneaza 2% din venitul tau anual pentru Fundația învingem Autismul.

CAPITOLUL 5 “Bineînțeles ca ne vom opri și vom încerca să comunicam cu ei,” spuse Cincinnatus. “Nu avem alta alegerere. Putem lașa o amenințare potențiala în urma noastră fara să o investigam.”

Ceilalți incuvintara aprobator din cap. Un grup de oameni așa sclipitor

nu mai discuta atunci când opțiunile sunt evidente.

“Nu este nici un motiv ca Ender să nu mai lucreze în problemele genetice,” spuse Uriaşul.

Urmărim o cale interesanta ce implica latentă bacteriilor. Carlotta se poate descurca cu decelerarea navei, apropiere și comunicații.”

Cincinnatus simțea deznădejdea să obișnuită. Ca de obicei nimeni nu se putea gândi să îi dea și lui ceva de făcut.

Carlotei, binecuvântata mică inimioară, i se făcu mila de el. El ura asta. Nu avea nevoie să își vada rușinea pusă în cuvinte. “Dar Sergentul?”

Uriaşul se uita la ea de parca ar fi fost idioata. “El se va ocupa de înarmare navei Hrodotus astfel încât să fim gata să transformăm această navă extraterestră în praf dacă apare această nevoie.”

Chiar așa. Pentru prima dată în viața sa, Cincinnatus conta. Uriaşul avea o folosință pentru el.

Ender era sceptic, bineînțeles. “Noi nu vrem să mergem în salve de tun.”

Uriaşul suspina, și acum Ender luase fata de-tipul-esti-cu-adevarat-zapacit. “Andrew, uneori cred că uiți că fiecare din voi este exact la fel de inteligent ca ceilalți. Cincinnatus nu va folosi orice arme împotriva unui inamic al cărui capabilități nu le cunoaștem. Și chiar când le vom cunoaște, nu va iniția ostilitățile. Nu avem nevoie de un război. Ne trebuie o asigurare. Dar dacă ei vor o luptă, trebuie să fim așa de pregătiți încât doar o vastă superioritate tehnologică să ne poată omora sau captura.”

Cincinnatus nu avea de spus nimic. El avea o slujbă. Una importantă. Și

mai mult decât atât, el avea încrederea Uriaşului.

Destul de multa încredere incat în următoarele câteva săptămâni, Uriaşul studie toate propunerile lui Cincinnatus si, cu câteva indicații și sugestii le aproba. Carlotta îl ajuta să instaleze un câmp M.D. la scara mica în fata Păpușii, pentru a acționa ca o protecție și ca o arma potențiala.

Cincinnatus îndeplini în ore de munca delicata înarmarea micilor probe atmosferice, proiectindu-le să provoace diverse nivele de distrugere. Era vital să aiba un arsenal care putea răspunde la un nivel corespunzător. Distrugerea totala era cea mai puțin dorita opțiune. Cat de multe rase extraterestre era probabil să intalneasca în aceasta călătorie? Ar fi fost foarte frumos să aiba ceva de studiat, chiar daca ar fi fost nevoiți să îi ucidă pe toti. Transformarea extraterestrilor și navelor într-un nor de atomi nediferentiați era doar ultima resursa la care vor apela.

Pentru Cincinnatus era clar o însărcinare așa cum își dorise. Tu ești soldatul îi spusese Uriaşul.

Vei urma calea mea către război. Am lasat deoparte viata mea militară; Ti-am dat-o tie.

Toata viata să Cincinnatus studiasse războiul fara incetare, totul despre război, de la armament la tactici, de la strategii la logistica. Fiecare perioada, fiecare bătălie, fiecare general bun sau rau. El văzuse totul prin lentila războiului. Se pregătise singur ca să fie gata.

Si ce avuseseră pentru el? Porecla “Sergent”, ca și cum ar fi fost un simplu tablagiu, niciodată gata să fie un comandant.

Oricum acum amaraciunea pali repede, și avea în fata revelația ca tot ce simțea, zi după zi, era o teama din ce în ce mai mare. Nu, numai teama. O frica salbatica, asta era ce simțea, Toate studiile și toate planurile sale militare erau teoaretice sau istorice. Lupta care urma era reala.

începuse să aiba coșmaruri. Furnici active apareua și reapareau în mintea lui, întotdeauna rupind în bucăți pe Ender , Carlotta sau pe Uriăș în timp ce aceștia țipau “Sergentule! Salveaza-ma, Ajuta-ma, Sergentule! și în coșmar el statea acolo cu arme puternice în mâinile sale și nu le putea tinti, nu putea trage, putea doar să stea și să se uite cum familia să murea.

Toti trei dormeau împreuna spre laboratorul de sus, dar de când au inceput coșmarurile Cincinnatus a inceput să doarma în Păpușa, sau pe alte locuri de pe nava, unde se putea ghemui și prinde câteva ore de somn înainte ca visele să inceapa.

Asta era situația atunci când ei au inceput să primească imagini de la micile drone pe care le trimiseseră înaintea lui Herodotus. Cincinnatus era deja așa de îngrozit incat abia putea să respire. Nu putea să creada ca ceilalți nu observaseră. Dar ei nu o făcuseră. Nu erau atenti la el în timp

ce discutau strategiile posibile. Și atunci când imaginile incepura să fie trimise inapoi iar dimensiunea exacta a giganticei nave le devenise clara, ei își aratara în mod deschis frica - râsete nervoase, glume jalnice, declarații hotarate de infiorare și frica. Iar

Cincinnatus nu arata nimic și ei continuara să se bazeze pe el.

Cel mai ciudat lucru era ca chiar și atunic când el fusese total consumat de propriile sale temeri, partea analitica a creierului lui Cincinnatus nu inghetase de tot.

“Nu vad nici un semn ca bau-bau ar fi urmărit dronele noastre,” spuse Cincinnatus. “De fapt nu vad nici un semn ca ei ar face orice fel de recunoaștere asupra planetei, deși sunt pe o orbita geostationara în jurul ei.” “Poate ca ei au instrumente care nu necesita pătrunderea prin atmosfera,” spuse Carlotta. “Și noi avem la urma urmei” “Noi putem determina conținutul de oxigen și așa știm ca este o lume dominata de plante,” spuse Cincinnatus. “Dar daca ne-am dori să ne stabilim aici am fi trimis drone pentru culege esantinoane biologice pentru a determina chimia vieții și a vedea daca este compatibila cu noi.”

Urasul mormăi un lung “UmmmmmmmmmmmmmmU și spuse “Furnicile nu aveau nevoie să faca asta deoarece când colonizau, ele aveau acesl gaz care spargea toate formele de viata intr-o mazga protoplasmica. Strategia lor era să curețe fauna și flora locala și să o inlocuiasca cu flora care creștea foarte repede de pe planeta lor.”

^{cc}Deci atunci când Furnicile au venit pe Pamant, ele nu au cercetat și testat deloc?” intreba Carlotta.

“Nu, dupa cate știm noi,” spuse “Am trecut prin toate acestea în Cincinnatus. ultimele 2 luni.

Furnicile nu au făcut nici unul dintre lucrurile la care ne-am fi așteptat. Acum intelegem de ce, dar la momentul acela nu aveam nici o idee care era misiunea lor.” “Deci tu spui ca acești extraterestri sunt ca furnicile?” intreba Carlotta.

“Nu,” spuse Cincinnatus. “Ce ma gandeam e ca aceasta nava nu e ca o nava a Furnicilor. Este chiar o nava apartinand Furnicilor.”

Carlotta și Ender erau așa surprinși incat Ender rase iar Carlotta chiar scoase un huiduit batjocoritor. “Furnicile sunt toate moarte.” “Are aerul unei nave a Furnicilor” Nici o atentie pentru proporti și eleganta. Expediția coloniala pe care au trimis-o spre pamant era un model nou. Mai mica și mai oblica decât aceasta nava. De asemeni mai rapida. Nu așa de aproape de viteza lumini ca Herodotus, dar suficient de aproape pentru a beneficia de beneficiile relativitatii. Dar la aceasta nava vedeți ceva ce ar putea face fata vitezelor relativiste?

Carlotta se imbujora. “Nu. Aceasta este o nava lenta.”

“Bine dar ce facem atunci? Daca chiar este o nava a Furnicilor nu o putem apela cu codul nostru de identificare,” spuse Charlotta.

“Cred ca nu avem alta alegere decât să trimitem un ambasador,” spuse Uriaşul. “Sau daca preferaţi o terminologie mai exacta: un spion.”

“Pe cine?” intreba Ender.

“Pai eu nu intru în Păpuşa,” spuse Uriaşul. “Asa ca cred ca trebuie să fie unul din voi.”

“Păpuşa nu se poate desprinde de Herodotus,” spuse Carlotta.

“Poate daca o instruiesc eu,” spuse Bean.

“Ma duc eu,” spuse Cincinnatus. “Sunt cel mai pregătit daca lucrurile merg rau şi sunt cel mai puţin important daca lucrurile devin chiar foarte urate.”

“Fa un cerc în jurul navei extraterestre şi vezi ce răspuns obţii,” spuse Uriaşul. “Aterizează apoi pe suprafaţa navei. Daca poţi deschide o usa, deschide-o şi invita-te singur să faci o inspecţie.

Ieşi afara de acolo daca devine periculos. Arata le extraterestrilor forma corpului tau. Ieşi afara de acolo daca pare periculos. Tot ce vei face e să deschizi o usa. Nu intra inauntru.”

^{cc} “Nu o să intru inauntru,” spuse Cincinnatus.

^{cc} “El va intra inauntru,” spuse Ender. “El practic trebuie să o faca. Doar vorbim despre Sergent.

Donaţi 2% din impozitul anual pe venit fundaţiei “Salavati Copii”. Nu costa nimic. Pentru copii noştri!

CAPITOLUL 6

Ender știa ca Sergentul pilota Păpușa în jurul navei extraterestre. Pentru o vreme chiar își păstrase imaginea asta pe un mic colt al holoafisajului. Dar fuse distras de asta de modelele genetice care tocmai veniseră de la o echipa de cercetare pe care o finanțau prin una dintre fundațiile lor.

Nava extraterestra - interesant. Poate fi vital pentru supraviețuirea rasei umane. Se intampla în lumea reala, deci orice greșeala ar fi avut consecințe imediate și ireversibile.

Dar ceea ce privea Ender era de asemenea imediat. El se uita la eșec și moarte.

Pur și simplu nu era nici o modalitate de a inversa cheia lui Anton din cauza careia Uriășul și copii sai creșteau încontinuu într-un ritm constant de-a lungul întregii lor vieți, fara însă să inverseze și procesul care permitea formarea continua de noi celule neurale și le structura într-un ritm accelerat.

Chiar daca ei ar fi găsit un mecanism care să schimbe simultan moleculele genetice din fiecare celula a corpului lor - lucru care era destul de improbabil — nu fara distrugeri și pierderi - nu ar fi nici o schimbare majora în ADN-ul lor care să le oprească gigantismul fara ai transforma simultan în idioți.

Nu idioți. Normali. Dar asta era o varianta insuportabila. întoarcerea cheii lui Anton fusesse punctul din

Dar nu puteai intoarce într-un sens sau altul doar o porţiune din cheia lui Anton. Segmentele de proteine care realizau aceste funcţii importante (creştere şi inteligenţa) nu puteau fi separate.

Ender schimba imaginile afişate şi acum se vedea Păpuşa ataşata la suprafaţa navei extraterestre în apropierea a ceea ce părea a fi un punct de acces. Ender mari imaginea de acolo şi acum drona suspendata arata cum Sergentul ieşea din Păpuşa într-un costum presurizat. El adera la suprafaţa mai degrabă folosind magmetii decât mini-gravitorul de la bordul Păpuşii, deoarece ei nu doreau să rişte să perturbe gravitaţia de pe cealalta parte a navei extraterestre - cine ştie ce distrugeri sau haos ar fi putut provoca. Era dificil să lucrezi folosind magneţii şi să te mişti uşor şi greoi, dar ei nu provocau nici o distrugere.

Nu te obosi să fii aşa precaut Sergentule, dori Ender să spună. Dacă iti pierzi viaţa acum nu va fi o mare pierdere. Oricum nu ar fi ca şi cum ai mai avea o viaţa întreaga în faţa ta. Carlotta localizase usa Păpuşa se apropiase de ea.

^{cc} “Sa bat la usa?” intreba Sergentul. “Se deschide doar din interior.

^{cc} “Exista vreun fel de tastatura sau cititor de palma?” intreba Carlotta.

“Dacă sunt Furnici, nu ar avea nevoie de una,” spuse Ender. “Regina Stupului ar sti ca ei ar dori să intre şi ar face ca alt lucrator să le deschidă din interior.”

Dacă as rupe etansarea, as putea provoca serioase distrugeri inauntru,” spuse Sergentul.

^{cc} Ar fi o proiectare proasta daca nu ar avea o ecluza depresurizatoare,”
spuse Carlotta.

^{cc} Usa dinăuntru ar putea fi deschisa,” spuse Sergentul. “Nu știm ce ar
ε putea fi în interior.

Acolo pot fi 50 de soldați inarmati din greu asteptind să te arunce în aer
când vei deschide usa, spuse Ender.

Dar Sergentul deja luase o bara pârghie din dulapul exterior de scule al
Păpușii. “Este o oarecare flexibilitate aici, dar cred ca usa nu mai este
prinsa în balamale. Cred ca glisează.”

Ender rase. “Chiar asa, voi doi. Gândiți ca o Furnica! Ai incercat să
deschizi usa ca și cum ar fi fost proiectata pentru ca un om să treaca
prin ea. Tunelurile Furnicilor sunt mici de inaltime și largi.”

Sergentul bogadani câteva cuvinte neplăcute și apoi incepu să
rearanjeze Păpușa pentru a trage usa în direcția pe care Furnicile ar
considera-o ca fiind jos.

Glisarea era lenta impotriva mașinăriilor interioare care o franau, dar
se deschise. Exista un compartiment depresurizator și o usa interioara.
Sergentul inchise usa exterioara și o deschise pe cea interioara.

Vizualizatorul de pe casca Sergentului nu arata aproape nimic chiar
când Carlotta mari imaginea

astfel incat să umple tot
holoecranul.

“Aprinde o lumina,” spuse
Ender.

“Lumina inainte,” spuse Sergentul cu o voce ce părea enervata. Ce i-o
place lui Ender să faca observații evidente? Bietul baiat.

Vizualizatorul arata acum un tunel cu o inaltime mica, cu alte tuneluri
bifurcandu-se în 2

direct
ii.

“Nu e nimeni acolo să te salute,” spuse Carlotta. “Sunt
toate moarte.

“Sau poate ca întind o capcana,” spuse Ender. “Du-te
inainte și vezi.

Sergentul reacționa la batjocura lui Ender acoperind
vizualizatorul.

“Hei!” protest
Carlotta.

“Te-am avertizat Ender,” spuse
Uriășul.

“De ce ma pedepsește pe mine?”
reclama Carlotta.

“Haide,” spuse Ender. “Sunt moarte, nu e
nici un pericol.

“Greșit,” spuse
Uriășul.

Afisajul reveni la viata. Era evident ca Sergentul luneca prin tunelul
pitic. Era totuși suficient de inalt astfel incat Sergentul să stea în
usa ecluzei de depresurizare era pe jumătate inchisa când doua din
picioare

micile creaturi se lansara prin usa
A fost o mișcare acum un moment,” spuse Uriășul. “Atunci când imi
luna se cluse pe ecranul Sergentului și una pe casca sa. Ii blocara cel
Biațuțu, afisajul lui Carlotta. Msilțu, imiserică. Căti duzi în tihon mic. Sergentul
așezându-se în scaunul lui, este în viață. Când sună pe ecranul, este în viață. Când se
așezându-se în scaunul lui, este în viață. Când sună pe ecranul, este în viață. Când se
așezându-se în scaunul lui, este în viață. Când sună pe ecranul, este în viață. Când se

Carlotta intelesese instantaneu. “Aşadar crezi ca creatura pe care a prins-o Sergentul este doar un ...

parazit?” “Poate ca a avut alte funcții înainte,” zise Ender “sau nu ar fi avut ce să caute pe nava extraterestrilor. Dar acum sunt paraziți.”

“Sergentul va veni inapoi intr-un minut și vom putea lua creatura deoparte și să o analizam,” zise Uriășul. “Și țineți minte asta va rog: cineva sau ceva de pe aceasta nava a parcat pe o orbita geostationara. Pana nu vom sti cine sau ce a făcut asta nu vom avea nici o idee ce fel de pericol să oportunitate avem aici.”

Donați 2% din impozitul anual pe venit fundației “Salavati Copii”. Nu costa nimic. Pentru copii noștri!

CAPITOLUL 7

În timp ce Ender analiza corpul pe jumătate explodat al șobolanului - crab extraterestru, Carlotta și Cincinnatus repetară călătoria către nava extraterestra în Păpușă. Ei nu se întoarseră la cabina depresurizatoare. În loc de asta, cu Sergentul pregătit să o apere în cazul în care nava ar fi început să încerce să se apere și să le respingă micuța lor invazie, Carlotta deschise toate trapele de mentenanță și lua măsuri și trasa schitele ale cablajelor și făcu orice alte sarcini inginerști erau în puterea ei pentru a determina cum funcționează nava și dacă este posibil să își facă o idee despre ce ar putea să îi aștepte înăuntrul ei.

Ambele priete au avut rezultate fascinante; Bean îi verifica pe toți cam din ora în ora, și ținea canalele audio deschise astfel încât dacă ei spuneau ceva el să poată răspunde, astfel încât ei să

gandească ca el se uita peste umerii lor la ce fac.

Cu toate acestea nu o făcea. El avea propriul său proiect. El folosea instrumentele lui Herodotus și dronele pentru a examina planeta pe

care o orbitau.

După 2 zile de studiu Ender avu raportul gata și la fel și Carlotta și Sergentul. Ei se strânseseră în depozitul cargo al navei pentru a i le arata și a i le spune.

Începu Ender.

“Acesta e o nava a Furnicilor,” zise el. Proteinele din sobo-crab sunt setul complet din lumea Furnicilor, fara nici o lipsa.

“Dar acum apare ciudățenia. ADN-ul lui este aproape identic cu genomul Furnicilor așa cum a fost el adunat și înregistrat din multe cadavre ale acestora de după război. Sunt câteva diferite cheie dar ele sunt localizate astfel încât Furnicile sau îndreptat spre un fel de neonitate perversa (nota traducătorului: neotenie = dezvoltare somatică și psihologică a unui organism încetinită sau amanată). Acești sobo-crabi par să fie un regres deliberat la un stadiu anterior din evoluția Furnicilor, cu acești clești sălbătici altoiti și o carapace dură care este doar reziduală la Furnicile adulte.”

Carlotta și Sergentul înțeleseseră explicațiile îndată. “Așadar Reginele de Stup își poate modifica propriile progeneraturi,” spuse Sergentul. “Au decis ca cativa din copii lor să devină acești mici monștri.”

“Ma îndoiesc ca s-au mai gândit la ei vreodată ca fiind copii lor,” spuse Carlotta. “Când ai copii cu miile pariez ca Reginele de Stup nu aveau vreo neliniște sufleteasca să considere cativa din ei ca fiind animale.” “Trebuia să existe un factor limitator a populației

lor,” zise Sergentul. “Sau poate ca Regina Stupului care i-a creat așa a intenționat sa-i faca. Poate nu era Regina de Stup a acestei colonii.

Poate ca au fost dezvoltati cu mult inaintea acestei calatorii și apoi s-au reprodus natural.

Furnicile poate ca nici macar nu si-au reamintit ca acești sobo-crabi au fost la început rudele lor.

“Crezi ca sunt comestibili?” intreba Carlota. “Nu pentru noi, ci....

“Sunt carnosi,” zise Ender. “Ai dreptate, asta poate fi masa pin viu.

“Ce îi ucide?” intreba Sergentul.

“Orice. Carapacea lor nu îi protejează de nimic mai tare decât dinții unor animale mici. Ei se pot zdrobi unul pe altul și pot fi terciuiți de o piatra de marimea pumnului. Așa ca ne vei spune tu ce arme vom folosi pentru a-i tine în sah.”

Seregentul aproba. “Nu gloanțe, nu intr-o nava. Ma intreb daca nu i-am putea încetini cu un spray.

“Ar trebui să am un specimen viu, ca să vad ce pot testa pe el,” spuse Ender. “Dar exista sedative care au fost folosite pe specimene din fauna lumii Furnicilor pe mai multe colonii din lume. As putea incropi un cocktail de sedative care nu au efect asupra oamenilor, ci doar asupra lor.” “Nu vreau să merg să îi ucid pe toti în intregime,” zise Sergentul. “Acum ca știm ca sunt derivați din furnici, nu ar fi imposibil ca ei să fie de fapt cei care pilotează nava.”

“Dar au creierul prea mic,” spuse Ender.

“Dar poate ca au ceva Regine,” zise Sergentul. “Sau un fel de minte colectiva care este mai inteligenta decât a indivizilor. Nu cred ca trebuie să mergem acolo și să le măcelărim. Stau și ma gândesc la vechile acțiuni ale Furnicilor din timpul curățării Chinei, la pacla aceea abjecta care reducea viețuitoarele la bălți și grămezi de mazga protoplasmica.” “Așadar să avem câteva sedative gata care pot fi eliberate ca o ceata,” spuse Bean. “Și un plan de rezerva bun și solid. Un spray acid de exemplu. Chiar daca sunt simțitori sau semiconstienti daca vin spre noi să ne ucidă îi vom lovi primi și îi vom lăsa morți.”

“^{cc} Carlotta,” zise el. “Ce știm despre nava lor?”

“E în mod sigur tehnologie veche. Și este fara discuție tehnologia Furnicilor dar o grozava categorie semnificativa de codare. Multe motoare mici, și de aceea au nevoie să aiba toate aceste trape de mentenanta. Desigur ei au trebuit să elimine o mulțime din aceste chepenguri la versiunile ulterioare de nave, atunci când au făcut saltul la viteze relativiste. Acest model nu le atinge deloc. Cred ca au construit nava în spațiu prin atașarea tuturor componentelor la un asteroid pe care l-au sculptat în forma pe care o cautau. Probabil ca cel mai mult metal din carcasa și din grinzile și stâlpii navei a

Acest metal nu este aliajul impermeabil pe care îl foloseau la navele care au invadat Pamantul în anii **2100**.”

“Nu aveau inca nevoie de el,” spuse Sergentul. “La doar 10% din viteza luminii.

“Aceasta arca arata ca Furnicile si-au trimis navele coloniale în spațiu fara vre-o aparare contra vreunui atac, doar cu un blindaj primitiv împotriva coliziunilor în fata. Furnicile s-au transformat intr un adversar devastator în război, dar războiul în mod sigur nu a fost în intenția lor când au sosit pe Pamant.

“Bine de știut,” spuse Bean. “Din fericire acest argument nu mai are nici o importanta deja. Ce altceva?” “Stâlpii uriași sunt structurali - întreaga tărie a navei se ridica vertical peste stanca asteroidului ca un zgărie-nor. Dar sunt de asemenea și cavitati în stanca. Motoare de racheta și de asemenea transporta combustibil. Neradioactiv, o mulțime de urme de carbon. Trebuie să fie un combustibil foarte eficient, deoarece chiar daca stanca ar conține rezerve uriașe de combustibil, nu e ca și cum ar fi putut să ducă acest lucru jos pe suprafața unei planete în scopul de a prelucra tipul de combustibil bazat pe carbon pe care îl folosesc.”

“Nu au nevoie de mult combustibil,” spuse Bean. Este o nava “de generație” așa incat nu au avut nevoie să accelereze mult. O ardere lenta până au atins viteza de croaziera și apoi nimic până la decelerare.”

“Nici o sansa de a ghici cat de mult combustibil le-a ramas. Aceasta planeta poate fi ultima lor speranța, sau doar o vizita

intamplatoare să vada daca o pot face. Masinaria pe care am vazut-o imbatranea dar lucrează bine.”

^{cc} “In varsta cam de o mie de ani?” întreba Bean.

“Nu, mai degrabă de câteva sute de ani. Cred ca totul a fost reinlocuit din nou și din nou în timpul călătoriei. O gramada de indicații ca au existat o mulțime de intervenții de service de-a lungul anilor Dar nici una recenta.” “Ati făcut cu totii o treaba buna,” spuse Bean. “Știu ca sunt și mai multe în rapoartele voastre și am explorat atent datele pe care le-ati colectat. Cred ca avem toate informațiile pe care le puteam lua din exterior, și din ghemotoacele de rab pe care Sergentul le-a adus inapoi.”

“Rab,” spuse Sergentul chicotind un pic. “Sobo-crab.” (Nota traducătorului: Joc de cuvinte în Engleza: Rat=sobolan, Crab=crab)

“Jumătate de iepure,” spuse Carlotta. (Nota traducătorului: Joc de cuvinte în Engleza: Rabbit=iepure) “Rab să fie,” spuse Ender. “Pana când ne vor spune ei cum își zic.”

“Acum când va veți duce înăuntru,” zise Bean, “trebuie să va amintiți ca toate formele de viata bazate pe Furnici poseda probabil în oarecare măsură comunicația mentala. Chiar daca este doar o

noștri!

CAPITOLUL 8 “Cred ca suntem gata, Tata,” spuse Cincinnatus.

Vocea Uriășului veni inapoi prin difuzoarele cabinei. “Legati-va cu centura de zid. Nu vreau să imi fac griji ca v-as putea izbi cat colo în timp ce fac manevre.”

“Așadar planuiesti să ne arăți ce mai super .pilot ești?” intreba Ender. Cincinnatus se asigura ei toti erau aplecați în partea opusa peretelui cabinei, în timp cleștii de prindere atasati de curelele din perete îi țineau ferm.

Vehicolul era destinat să transporte mărfuri - nu erau scaune. Pereți erau proiectați să fixeze orice ar fi fost plasat langa perete: oameni sau marfa.

“Eh,” zise Uriășul. A trecut ceva timp de când am avut ultima oara ocazia să pilotez o mașina așa draguta ca Ogarul.

După experiența cu izbiturile și cucuiele pe care le avea după ce mersese cu Păpușa, Cincinnatus a fost impresionat corespunzător de aptitudinile de pilot ale Uriășului. Ogarul se detașa și pluti liber deasupra lui Herodotus după care brusc se mișca inainte. O parabola lina, o minune de eficienta, și ei erau deja poziționați deasupra ecluzei de depresurizare inca deschisa a arcei.

Din burta Javrei se extinse un tub automodelat care crea o etansare pe suprafața arcei, inconjurind complet usa cabinei de depresurizare.

Ei simțiră rafala brusca ce aparu când aerul din Ogar fu introdus în tub și în ecluza de depresurizare deschisa.

“Suntem conectați,” spuse Uriășul. “Când veți deschide usa interioara a ecluzei de depresurizare comanda trece la Cincinnatus.”

Carlotta cobora mai înainte pe tub și se asigura ca usa exterioara a ecluzei de depresurizare se putea inchide în urma lor în cazul în care un accident ar fi detașat tubul de pe suprafața arcei. Ea inchise și redeschise usa de 2 ori. Apoi îi chema pe ceilalți. Cincinnatus și Ender coborara pe tub în ecluza de depresurizare, transportind cu ei armele automate cu pachetele de sprayuri în spate și cu duzele de pulverizare ale acestora atașate la încheietura mâini.

Cincinnatus porni afisajul de pe casca și după o secunda de recunoaștere calculatorul căștii incepuse să afișeze și să eticheteze toate trasaturile cheie ale ecluzei de depresurizare. Asta era partea ușoara - Carlotta deja programase toate informațiile de la prima incursiune a lui Cincinnatus. Pe măsură ce vor pătrunde mai adanc în arca Carlotta va eticheta oral orice va vedea ea și va considera ca trebuie etichetat, astfel incat căștile să poata crea harți din zbor, și ei vor vedea aceleași nume pentru toate.

Cincinnatus se plasa în fata ușii de intrare în ecluza depresurizatoare. Se aștepta pe jumătate ca vreo 2 duzinin de rabi să fie poziționați de jur împrejurul ușii, asteptind să se năpustească în momentul deschiderii ușii. Asta era ce ar fi făcut el daca ar fi fost însărcinat cu apararea arcei.

Usa se deschise prin glisare.

Nu mișca nimic.

Cincinnatus aluneca în coridor orientandu-se ca să stea drept în spațiul îngust.

“Precedenta intrare a fost la amiaza Furnicilor, iar acum ar fi în miezul nopții.”

“Daca ei sunt nocturni atunci acum este zi pentru ei, deci nici uncastig,” șopti Ender.

“Daca se hrănesc la crepuscul atunci acum este dimineața pentru ei,” spuse Cincinnatus. “Și noi suntem congelați.”

“Inca nu îi vad,” spuse Carlotta.

Ei trecură pe sub 2 pasaje ascendente iar Carlotta nu le spusese să se duca sus până când ei nu ajunseră la o deschidere larga în stanga unde ea zise: “Asta e una dintre coloanele montante.”

“Nu sunt tuburi de rachete în interior astora?” întreba Cincinnatus.

“Dar toate controalele se inalta intre coloanele montante și carcasa,” spuse Carlotta. “Haideți macar să aruncam o privire.”

Pasajul era etanșat de coridorul perimetral - un sigiliu ermetic la aer, astfel incat o breșa în carcasa să nu sugă aerul din pasajele care se întindeau pe lungimea navei. Se deschideau cu un mâner ca cel din ecluza.

Înăuntru era un spațiu în forma de semiluna. Cadavrele deshidratate a 4 Furnici lucratoare erau aruncate ca niște păpuși rupte, unele din membrele lor fiind rupte și imprastiate aleator.

Cincinnatus nu își putu stapani un recul momentan.

“Nu cred ca au murit aici,” zise Ender aproape imediat. “Au fost probabil azvârlite aici de decelerarea arcei atunci când nava s-a

apropiat de planeta. Erau deja complet deshidratate până în acel moment - toate aceste sparturi sunt recente iar ele sunt moarte de un secol.”

“Așadar au murit atunci când Regina Stupului a murit,” zise Cincinnatus.

“Credibil,” spuse Ender. “Asta este ceea ce fac Furnicile.”

“Rabii nu le-au mancat,” zise Carlotta.

“Presupun ca nu știu să deschidă ușile din mânăre,” spuse Cincinnatus. “Nu sunt suficient de inteligente ca înțeleaga funcționarea lor,” spuse Ender. “Nu sunt suficient de puternice și indemanatice.”

Întreaga lungime a acestui pasaj cu coloane montante fusese aparent închisă pentru rabi. În calea lor nu mai întâlneau alte cadavre și nici dușmani. Dar când ieșiră afara din acest coridor cu coloane montante în alt coridor perimetral găsiră o altă poveste. Aerul era plin de resturi plutind ca firele de praf într-o rază de lumină. Le lua un moment ca să determine ca acestea erau parti din corpuri. Senzorul de căldură al căștii purtate de Cincinnatus arăta ca acolo puteau fi creaturi vii, după curba coridorului, în ambele direcții ale acestuia, dar nici una nu era în rază vizuală.

Ender traversa trecerea și începu să culeaga piesele din aer pentru a le examina.

“Bucăți de corpuri de rabi dar și bucăți din alte forme de viață. Aripă ca de insecte. Chiar unele mari. Multe mici elemente de schelete și piele pe care nu le recunosc.” “Ender, stai pe aproape; Carlotta poți să-l

priponești astfel încât să-l prinzi cu cureaua? Nu doresc să avem breșe deschise.”

El știa că Carlotta se va supune agățând o frânghie de 3 metri lungime de la centura ei la cea a lui Ender. El nu avu nici o clipă să verifice deoarece rabi veneau acum iute ca fulgerul printre resturi, ricosind din zid în tavan, din tavan în podea, din podea în zid și difuzând o furtună cu grindina formată din oase, cochilii, aripi și bucăți de piele în timp ce veneau. Era ca un grup de tornade gemene interconectate ce soseau pe coridor.

Sus pe coridor. Toți deodată. Cincinnatus înțelese acum cât de folositoare putea fi doctrina lui Ender Wiggin: “poarta inamicului e jos.” Cincinnatus se sprijini cu spatele sau pe un zid al coridorului în timp ce încorda picioarele împotriva celuilalt zid, în cel mai îngust mod cu putinta, și trase cu sprayul în jos către preroare.

Sprayul, dacă era făcut să lucreze împotriva rabilor ar fi trebuit să fie foarte rapid. Ieșea afară din duze într-o ceață fină de aerosoli, dar cu o așa viteză încât umplu coridorul încă cel puțin 10

metri în față. Mirosul era foarte slab.

Bineînțeles, ceața sedativă nu a făcut nimic ca să încetinescă progresul cu care înaintau rabi.

Cincinnatus își puse arma automată în poziție de tragere de îndată, tintind în jos între picioarele sale, și așteptând să vadă care era starea rabilor atunci când vor ajunge.

Încă se mai izbeau de pereți dar acum putea vedea că nu mai este o mișcare controlată. În loc să aterizeze întotdeauna pe picioare

indiferent de care parte a corpurilor s-ar fi lovit de perete, acum faceau salturi mortale fara cap și coada în loc să aiba falca și clești în fata.

“Sprayul funcționează,” spuse Cincinnatus.

El se reorienta astfel incat să poata merge pe coridor din nou. Rabi drogați din direcția lui Ender îl loviră puternic în spate în timp ca alți rabi drogați îl loviră din fata. Costumul absorbi o mare parte din soc dar nu în intregime. Nu suficient. Fura câteva julituri iar când ei loviră geamul căștii lui Cincinnatus impactul îi balansa capul în spate.

Cincinnatus se muta în fata brusc tragind cate un jet scurt de spray aproximativ la fiecare 10 metri. Ender nu tragea de loc, ei se mișcau în spatele resturilor de spray lasate de Cincinnatus, ramanindu-i lui Ender incarcatura originala de spray ca să le pazeasca spatele.

Cincinnatus pași către o usa ermetica larga din dreapta sa, ce părea a duce către centrul arcei. El făcuse un pariu în mintea să ca fata ar fi ales aceasta usa deoarece era inchisa și de aceea posibil libera de rabi. Destul de sigura Carlotta acționa mânerul și deschise usa și intr-adevar nu erau resturi inauntru, chiar daca o cantitate importanta din ele impreuna cu ceata sprayului incepusera să intre prin usa deschisa.

Cincinnatus îl văzu pe Ender trecind prin usa și pe Carlotta inchizind-o în urma lor. Cantitatea de resturi ce pătrunsese era mica. Cincinnatus conducea într-un pas sprinten înaintarea pe coridor.

După ce parcurseră o distanta mica coridorul se deschise într-o camera uriașa ca un sandvis.

Cincinnatus își forța mintea pentru a se reorienta la modul în care Furnicile ar fi privit camera.

Spațiul dintre podea și tavan nu avea mai mult de un metru dar ambele suprafețe erau ondulate.

Și ambele suprafețe erau presărate cu scobituri. Scobituri adanci.

“Zona de dormitoare,” ghici Carlotta.

Ea trebuia să aiba dreptate. Fiecare scobitura era suficient de adanca pentru ca o Furnica lucratoare să se tarasca la culcare. Suprafețele moi, organice le protejau de stresul accelerației.

Cincinnatus intinse o mana inauntru și apasa. Se rupse. Odata poate ce fuseseră elastice dar acum erau uscate. Probabil ca Furnicile își umezeau propriul dormitor când dormeau pentru a-l menține maleabil. Dar acum zidurile se faramitau în fulgi când erau apasate. Unele din dormitoare aveau cadavre de furnici în ele. Majoritatea erau goale.

Se găsiră apoi într-un coridor lung ce ducea în direcția axei navei. De aceasta data tubul avea sine pe cea ce Furnicile considerau a fi podeaua și tavanul. Avea sens - un vagonet cu roti nu ar fi stat pe sine doar pe podeaua ce ar fi mers de-a lungul coridorului. Ceva fusese remorcat pe aceste sine - și asta în mod regulat. Cincinnatus văzu ca șinele de metal erau lucioase ca după o folosire constanta.

“Trenul inca merge,” spuse Carlotta.

Ca la o replica de teatru, Ender avertiza din spate. “Inghesuiti-va în colturi, acum vine trenul.”

Cincinnatus se arunca pe “podeaua” pe care mersese și se intinse în afara șinelor, câteva momente mai târziu un vagonet motorizat se deplasa de-a lungul șinelor barele sale tensionate tinind rotile pe

ambele seturi de sine. Corpul vagonetului era asemanator unei colivii de păsări făcute din fire metalice, bombata cu un anume fel de material organic. Plante? Nu, ele erau răsucite apasand în barele metalice subțiri ale coliviei. Dar nimic nu ieșea afara din colivie.

Nu erau rabi, nici nu semanau cu ei. Acestea erau creaturi cu corpul moale, mai degrabă ca melcii, dar cu corpuri mai largi și un fel de par. Sau cilia. Omizi? Analogiile cu fauna pământului ar fi probabil neproductive și ar conduce la intelesuri greșite. Oricum, ocupația lui Ender.

Cincinnatus urmări trenul dar nu incerca să tina pasul cu el. Oricum obiectul era automat.

Întrebarea era daca mergea în bucla sau daca se va întoarce pe aceeași cale pentru o noua încărcătură.

Nu se întoarce înapoi, și după un timp Cincinnatus ajunse la un loc în care șinele se curbau în interior către centru. Cincinnatus ramase desigur pe calea șinelor și ajunse la spatele vagonetului motorizat care se oprise exact deasupra unei deschizături. Un miros bolnăvicios venea din spațiul unde era deschizătură în tunel.

Prin barele metalice ale cuștii vagonetului Cincinnatus putea vedea ca ceva curata cușca. Era un rab.

Dar nu manca nimic, doar razuia rămășițele melcilor agatatori. Apoi deschiderea se inchise, tubul deveni din nou intunecat cu excepția luminii de pe casca lui Cincinnatus, iar vagonetul se deplasa în aceeași direcție în loc să o ia înapoi. Așadar era o bucla. Iar incarcatura fusese livrata.

Cincinnatus îi strânse pe toti în jurul locului unde fusese deschizătură.

Nu era nici un mâner vizibil care să deschidă usa.

“Și acum Carlotta?” întreba Cincinnatus. “Acolo era cel puțin un rab pe partea cealalta dar nu manca melci, doar îi tragea afara.

“Arata ca și cum ar fi fost proiectata pentru clești lor apucători?” inreba Ender.

“Nu e grija noastra acum, dar .... da,” răspunse Cincinnatus. “Ar fi putut fi aceasta sarcina pentru care au fost proiectați rabi.”

“Intre timp,” zise Carlotta “cred ca putem simula semnalul care spune sistemului automat ca un vagonet e aici, așa ca usa se va deschide. E mecanic. Priviți, roata trece peste o pedala iar presiunea activeaza un comutator.” Ea se uita la Cincinnatus. “Sunteti pregătiți să deschid?” “Ceata să fie gata,” spuse Cincinnatus către Ender. Ei pregătiră duzele în pozițiile în care puteau pulveriza în întreaga deschizătură. “Te avertizez, aici pute,” zise Cincinnatus. “Acum Carlotta.”

Usa se deschise.

Putoarea îi lovi imediat și deveni și mai rea când intrara în camera care era umeda și calda.

O jumătate de duzina de rabi erau stransi în apropiere, dar aceștia erau ocupați să pasca melcii de-a lungul unei rampe metalice care curgea încetisor de sus. Unul din ei îl observa pe Cincinnatus și se întoarce să îl privească, dar nu sari la atac. Din contra se dădu înapoi și lovi ușor cricul care inchise usa din nou. Dar deja acum Carlotta, Ender și Cincinnatus erau cu toti înăuntru.

Nu, nu camera. Peștera. Spre deosebire de dormitorul comun al furinicilor lucratoare acest spațiu avea tavanele mult mai sus, la cativa

metri înaltime, probabil 5. Iar urcînd către tavan sau coborînd către el ca stalactitele sau stalagmitele era foarte mult material organic, care acum era spongios și elastic, iar adînciturile erau mult mai înguste.

Rabi împingeau melci în sus pe rampa către centrul peșterii. Acolo era o platforma cu o iluminare ușoara tintita în mai multe direcții. întreaga camera era centrata pe acel loc.

Mirosul devenea și mai rau cu cat se mutau mai departe pe rampa, dar începusera să se obișnuiască.

Căștile începuseră să curețe aerul din interior ceea ce ajuta un pic. Melcii erau prinși de rampa iar rabi îi agatau la marginea rampei.

Magia îi prinse pe copii în picioare.

“E ca o sala a tronului,” spuse Carlotta.

“Acestea sunt camerele oalelor,” zise Ender. “Aceasta este camera Reginei Stupului.”

Dar nu era nici un ou. Mai degrabă cu cat erau mai aproape de centru platformei cu atat camerele oualelor erau umplute cu o mazga maro cu dungi verzi. Putrefacție. Semnele descompunerii.

La căpătui rampei melcii erau impinsi pe platforma. Dar deoarece era deja o gramada înalta de melci, cei mai mulți din ei deja morți cei noi se rostogoleau pe laterala cazind în mizeria de sub rampa. Melci inotau ca tipări dar acolo nu aveau unde să se duca cu excepția camerelor de oua pline de mazga.

“Ei o hrănesc pe Regina,” spuse Ender, “doar ca ea nu este aici.”

Pana acum Cincinnatus atinsese platforma. El se balacea printre melcii dinspre centru. In punctul focal al razelor de lumina un zid jos impiedica orice melc să intre intr-un cerc cu diametru de 3 metri.

In interiorul acelui zid extinsa și valurita peste mult mai mult material organic, era cadavrul gri uscat al unei creaturi inaripate care trebuia să fie cel puțin de marimea Uriașului.

“Ea este chiar aici,” zise Cincinnatus. “Dar nu îi este foame.”

CAPITOLUL 9

Carlotta o ura pe Regina Stupului așa moarta cum era. Abilitatea Reginei Stupului de a comunica mental așa perfect cu ficele sale insemna ca nu avea nevoie de orice alt sistem de comunicații.

Regina Stupului putea pilota nava de oriunde. Pilotul putea fi de asemenea oriunde, fara a avea nevoie de vizualizatoare sau instrumente precise deoarece orice știa Regina Stupului de la oricare din ficele ei era cunoscut de toate celelalte.

O făcuse pe Carlotta să se simtă un pic amarata faptul ca comunicația dintre Regina Stupului și ficele ei era așa de perfecta, incat nu trebuia să își scrie, nu aveau nevoie de interfonie sau de radiouri, nu aveau nevoie nici macar de limbaj. Amintirile erau transferate perfect. Mama era prezenta în mințile copiilor ei întotdeauna.

In timp ce mama mea...

Carlotta era singura dintre copii care știa ca Mama nu le trimisese niciodată holograma mesaj pe care o derulaseră din nou și din nou.

Întrebarea îi aparuse aproape de la început. “De ce sunt hologramele așa cu salturi? Intre fiecare propoziție se decaleaza.”

Explicația Uriășului era perfect credibila. “Mamei tale nu îi place să tina discursuri sau să trimită mesaje. Ea întotdeauna se simte ca și cum ar face constant greșeli. Sunt sigur ca editat mesajul de sute de ori înainte să îl trimită.”

Ender se autocomplacu ca de obicei, acceptând explicația complet. In mod natural Sergentul făcu remarci obraznice despre cat de draguta fusese ea, ca să se deranjeze așa mult incat să le trimită exact un mesaj nenatural, supraeditat, în toti acești ani de când știa ca plecaseră în aceasta călătorie.

Se pare ca doar Carlotta intelesese ca explicația Uriășului sunase a o poveste “asa a fost să fie”, destinata să respingă întrebarea unui copil fara să îi răspundă cu adevarat.

In mod evident hologramele fusese editate. De asemenea istorici și biografii erau de acord ca Petra nu era făcuta pentru discursuri publice și se ratrasese din viata pulblica după ce se căsătorise cu Peter Hegemonul. Totuși era ceva greșit în explicația Uriășului și Carlotta credea ca știe ce.

I se părea evident ca nu Mama ei editase mesajul și ca o făcuse Uriășul. Și asta însemna ca undeva în calculatoarele navei tebuia să fie ceva copii, sau cel puțin o ciorna al mesajului original, netaiat. Uriășul avea un motiv pentru care nu lașă copii să vada originalul. Foarte bine, când Carlotta îl va găsi, îl va tine secret fata de ceilalți, daca va fi de acord ca Uriășul avusese dreptate să editeze mesajul.

Dar asta nu o va opri pe ea să îl caute.

A fost cercetarea care a determinat-o pe Carlotta să devină așa familiară cu calculatoarele de pe nava Herodotus și apoi cu toate sistemele de operare ale calculatoarelor și toate sistemele de înregistrare ale ansiblurilor din toate lumile. Pe aceasta cale ea devenise foarte familiarizată modul intern de funcționare al navei într-un fel pe care ceilalți nici macar nu îl încercaseră, iar ea pretinsese ca scopul ei este să fie capabilă să repare sau să înlocuiască orice.

De fapt ea era în cautarea mesajului Mamei.

Și l-a găsit.

Cam cu un an în urmă, ea găsisese o ciornă într-un back-up al unui back-up. Era un fragment al hologramelor familiare, iar piesa ce fusese păstrată în mod accidental dura doar două secunde.

Dar una din acele secunde fusese omisă din mesajul pe care li-l ar atașase Uriășul.

Există o dată asociată cu back-upul care fusese și ea păstrată, care îi dăduse ei o limită brută maximă de timp în care Uriășul făcuse editarea; cel mai mic timp posibil era cel mai devreme moment când Mama să putea să fi transmis un mesaj care să spună ceea ce spusese - ca cei cinci frați ai lor, cei cinci copii normali ai lui Julian Delphinki și Petra Arkanian, părăsiseră căminul părintesc și își trăiau viața de adulți.

Apoi încarca înregistrările transmise în aceea perioadă dintre ansibluurile dinspre Pamant și un releu ansiblu de pe un satelit al lui Saturn care nu fusese aproape niciodată vizitat și doar foarte rar folosit și aici găsi ea întreaga transmisie originală de la Mama. Mama nu trimisese niciodată mesajul.

În schimb era o parte a unui program de computer care manageria portofoliul de investiții al Uriășului. Fusese deplasat printre rapoartele financiare cu observația: “Articol colectat din computerul personal al Petrai Arknanian, în momentul ștergerii.”

Si nu era nimic care să semene cu hologramele pe care le lipise Uriășul împreună. Fiecare moment al “mesajului de la Mama” era în transmisia aceea lungă, dar cea mai mare parte nu era deloc directionat către copii. Cea mai mare parte era un monolog al Petrai supărat, trist, acuzator dar și chinuit de dor și iertător.

Începuse ca o încercare de a trimite un mesaj primului său sot, Bean. “Ma simt de parca aş sta la mormântul tau, și mi-aş revedea toată viața de când ai murit, începea ea. “Cu excepția faptului că, spre deosebire de majoritatea văduvelor eu știu că tu mă auzi în realitate și chiar pot să îți spun cât de mult te urase fiindcă mi-ai furat cei trei copii și ai fugit departe ca un lăș ce ai fost dintotdeauna.”

Da, ea era furioasă. Și necinstită. Carlotta știa destule despre povestea reală, pentru a-și da seama că Petra vorbea așa doar din emoție. Ea era o femeie între două vârste când înregistrase, fusese soția Hegemonului Peter deja de mult timp. Totuși cuvintele sale către Bean sunau ca și cum ar fi fost ranița de acesta doar cu o zi înainte. Ea continua procesul cuvântării lungi și violente -

nesterzind nimic doar spunând, “Nu, nu voi trimite asta niciodată,” după care începea iarăși. Ea se opri de câteva ori pentru a-și șterge fața, sau pentru a bea o băutură, sau pentru a merge la toaletă, sau pentru alte motive, așa că se înregistraseră lungi momente doar cu mobila din camera. Iar la sfârșit, extenuată, tristă, ea spuse: “De ce să îți provoc o durere așa mare? Pentru tine au trecut doar doi ani. Și intradevar nu sunt fericită. Nu sunt fericită chiar acum dar în general m-am descurcat

destul de bine, cu viața pe care am avut-o aici, iar Peter a fost un sot bun. Cel puțin nu mi-a furat jumătate din copii. Acum plec din nou. Amărăciune și tristețe, tristețe și amărăciune. Nu o să trimit asta. Bănuiesc ca este terapie. Sau menopauză.” Petra suspină. “Șterge,” zise ea.

Doar că computerul nu o ștersese. Sau, dacă o făcuse, ștergerea fusese interceptată de presupusul softare de management al averii și trimisă apoi Uriașului fără nici o editare, și fără știința lui Petra.

Regina Stupului comunica continuu continuu cu ficele ei.

Mama mea nu se gândise în realitate niciodată să îmi trimită măcar un mesaj. Într-o oarecare măsură ea chiar făcuse o încercare de mesaj, dar apoi îl privise ca pe un eșec și îl șterse netrimis.

Uriașul a încercat să facă ceva din el. Din zece ore de holograme, el asamblase cinci minute care să îi facă pe copii Petrăi să se simtă bine.

Comparativ vorbind, Mama nu s-a gândit la noi deloc. Doar câteva minute printre orele petrecute să îl înjure, ierte sau justifice pe Uriaș.

Diferența este că atunci când Regina Stupului nu mai le vorbește ficelilor sale, acestea mor. Când am realizat că mama mea nici măcar nu a încercat să stea de vorbă cu mine, am șters fișierul.

Desigur Carlotta îl recuperase apoi imediat, și îi făcuse apoi câteva back-upuri pe alte computere

Dar până acum nu se mai uitase la el nici o secundă.

Nu avea nevoie să o facă. Memoria să era prea bună. Ea ar fi putut să redea oricare din momentele dureroase ale înregistrării în memoria ei. De aceea Regina Stupului era așa de tragică.

Nu mai era nimeni să redea ceva despre ea. Nu îi rămăseseră copii care să o țină minte.

Ea statea în picioare deasupra corpului Reginei Stupului în timp ce Ender lua holoimagini ale cadavrului.

“Nu o atinge,” zise Ender. “Se va faramita în praf.

”Asa ca presupun ca interogare este exclusa acum,” spuse Carlotta.

“Da-i drumul și întreab-o ceva,” zise Sergentul.

Carlotta deja nu mai se simțea în stare de glume. “Cineva a pilotat aceasta nava, și nu a fost ea.

Iar eu nu pot urmări sistemul de comunicații, deoarece nu exista unul.

Ender era orb la grijile ei. “Am luat toate imaginile necesare și acum

sunt stocate și pe Herodotus. Așa
ca o sa rau un esatron.

“Ce s-a intamplat cu faramitarea în praf?” intreba Sergentul.

“Voi fi atent,” spuse Ender.

Carlota văzu ca Ender chiar avea o atingere delicată - el lua secțiuni din regiuni diferite ale cadavrului uscat al Reginei Stupului, dar fără a strica ceva sau macar a apăsa în jos. Doar ciupea cu cleștele o bucățică, o ridica și o baga în pungile autosigilante pentru eșantioane.

“Furnicile erau cu adevărat bune la genetică,” spuse Carlotta.

“Dar fără un laborator,” zise Ender. “Cel puțin nu aici. Sau poate că laboratoarele lor erau ovarele Reginei Stupului. Printr-un act de voință ea putea decide când să scoată un ou care să

devină Regina. Și de asemenea era credibil că putea să creeze un ou care să devină răb în loc de o lucrătoare.” “Nu putea fi o chestie reflexă,” spuse Cincinnatus. ea trebuia să planuiască ce va face, cel puțin atunci când făcea răbi.” “Și în timp ce ea făcea asta cine pilota nava?” întrebă Carlotta.

“Ea o pilota,” zise Ender.

“Și cine avea grija de ecosistem, și cine făcea mentenanța peste tot, și cine raporta altor Regine de Stup de pe alte lumi?”

“Tot ea,” spuse Sergentul. “Regina Stupului era mai deșteaptă ca noi.

“Multitudinea de acțiuni e ok, dar ea cu adevărat vedea și auzea intrările senzoriale ale tuturor lucrătoarelor ei în același timp, în mod egal? Sau își concentra atenția acolo unde era necesar?”

“Furnicile lucrătoare individuale nu sunt doar o extensie a minții sale,” spuse Sergentul. “Nu ca mâinile și picioarele. Mai degrabă ca niște docili... copii.” “Cineva a pilotat nava aceasta,” zise Carlotta. “Iar ea nu era aici ca să îi controleze. Ce-ar fi dacă unele dintre furnici ar fi supraviețuit morții ei? Dacă ea nu le controla fiecare gând din mințile lor, dacă ei ar fi avut independența de a-și învăța serviciul pe care îl au de făcut și faceau asta chiar și când Regina nu le acorda atenția, atunci când ea a murit, ei ar fi putut să continue.”

“Nu,” spuse Sergentul. “Are sens, dar noi știm că toate Furnicile lucrătoare au murit atunci când Reginele Stupilor au murit. Existau echipe de asalt pe unele din planetele Furnicilor atunci când Ender

“Dar s-au întins pe jos,” zise

“Carlotta. Au căzut jos,” spuse

Sergentul.

Wiggin a ucis Reginele de Stup, iar soldații umani au raportat că toate Furnicile s-au oprit din luptă simultan. S-au oprit din alergare, s-au oprit din ce faceau. S-au întins pe jos și au murit.”

“Am citit aceleași rapoarte,” interveni Ender. “S-au întins pe jos. Unele dintre ele au avut semne vitale pentru o durată de până la jumătate de ora. Așa că Carlotta are dreptate. Exista cel puțin câteva sisteme din corpurile Furnicilor care își mențin funcționarea cel puțin pentru o perioadă scurtă, după ce Reginele de Stup mor.” “Ce-ar fi dacă Regina Stupului fiind conștientă că va muri, a dat catorva lucrătoare instrucțiuni pentru a pilota nava?” întreba Carlotta.

Ceilalți aprobă din cap. “Nu putem ști ce mecanism face furnicile să moară atunci când Regina moare,” zise Ender. “Poate că există excepții.”

^{cc} “Să găsim timona și vom vedea,” spuse Sergentul.

Carlotta se uita de jur împrejur la marea de putregai care o înconjură. “Casa dulce casa,” zise ea.

“Încerc să vad asta în felul în care o vedea ea, când era în viață. Toate aceste mici găuri erau ca o matcă pentru oălele ei. Toți acești melci erau manati aici pentru o hrăni pe ea și pe copii ei.”

Ender arăta în sus. “Nu uita de tavan.

Carlotta se uita în sus. O mulțime de proeminente filamentare erau spânzurate în jos din punctele cele mai înalte. Câteva din ele aveau sfere de mărimea unui pepene galben spânzurate de ele.

“Ce-s astea?” inreba Carlotta.

“Coconi. Sunt sigur că sunt toti morți dar o să vreau să iau unul inapoi în laborator pentru studiu, daca pot,” zise Ender. “Tot ce a fost pe podea a fost contaminat de supa bacteriala a descompunerii. Dar larvele cuibărite în coconi pot avea inca un material genetic curat ce poate fi studiat.”

“Nu este cea mai mare prioritate a noastra,” zise Sergentul.

“Dar nici cea mai mica,” spuse Ender. “Evident avem timp să ne oprim și să trăncănim. Așa că hai să colectam unul, doi coconi inainte de a parași Camera Mazgai.

“Vei lua inapoi un melc? Și bacteria?” intreba Sergentul.

“Deja am cules eșantioane ale acestora pe drumul de venire.

“Se presupunea că tu vei fi garda noastra care să ne asigure spatele, nu un naturalist înfumurat,” zise Sergentul.

“Nu ne ataca nimic din spate,” spuse Ender. Regina Stupului nu este singura capabila să execute sarcini multiple.”

“Băieți,” zise Carlotta. “Asa va fi toata viata noastra? Cu voi doi impungindu-se unul pe altul?”

“Hai să stabilim clar un lucru,” spuse Ender. “Doar o singura persoana a impuns și acela nu am fost eu. Am urmat fiecare ordin fara să ma plâng. Nu am criticat nimic. Sergentul este cel hotarat să ma prindă când fac ceva greșit. Dar nu am greșit. Carlotta a zis-o: Reginele de Stup erau experți geneticieni, și au lucrat pe propriul lor genom să creeze rabi. Deci ceea ce voi colecta aici ne poate invata o stiinta pe

care rasa umana nu a dezvoltat-o pe ea insasi. Ne poate salva viețile.”

“Și asta e punctul în care sunteți amandoi așa de prosti încat doare,” zise Carlotta. “Iluzia de aici e așa de buna încat v-a păcălit pe amandoi.”

“Ce iluzie?” întreba Sergentul.

“Iluzia gravitației,” spuse Carlotta.

Ea se uita triumfătoare când ei realizara: Coconi nu au căzut când au fost eliberați “Dar ceilalți coconi au căzut,” spuse Ender balbaindu-se.

“In timpul decelerari,” zise Carlotta. “Nava s-a întors iar rachetele au apasat în direcția opusa pentru a încetini aceasta mare stanca. Atunci au căzut coconii.” “Dar toate de aici sunt lichide,” zise Sergentul. “Se lipesc de podea.”

“Se lipesc de cojile oalelor,” spuse Carlotta. “Nu este lichid, este mazga. Cea mai mare parte a drumului a fost la gravitație zero. Daca oale și larvele necesita lichid pentru a creste, acesta trebuia să

Ender făcu desigur extrapolarea.

“Regina Stupului avea nevoie de un mediu ca acasa,” zise el. “Pe o planeta lichidul poate fi chiar apa dintr-o peștera, larvele se vor catara pe tavan pentru a-si face coconi. Așa că au făcut locul asta să arate la fel și să funcționeze la fel, chiar și în lipsa gravitației.”

“Fara magie,” zise Sergentul. Intr-o clipa el zbura ușor către cel mai apropiat cocon. Desfăcu cu abilitate cu pistolul sau laser coada filamentara apoi pluti inapoi ținând coconul de o jumătate de coada.

Ender strânse o punga extensibila în jurul coconului și îl puse în

pachetul de eşantioane. “Mulțumesc,” zise el.

“Acum tu vei incerca să cocoloșești lucrul asta incercind să nu îl distrugi,” zise Sergentul. “Ceea ce inseamna că nu vei mai fi de mare ajutor în lupta.”

“Sergentule,” zise Carlotta, “el a invatat foarte multe de la cadavrul de rab explodat pe care l-ai adus inapoi cu Păpușa; poate invata de la ADN-ul dintr-un cocon zdrobit. Deci nu îl va cocoloși, își va face treaba.”

“II va cocoloși,” insista Sergentul, “pana îi vei spune tu să n-o faca.”

Ender trânti pachetul de eşantioane. Tare. “Eh,” zise el. “Andrew Delphinki gata la raport, domnule.”

^

Sergentul nu se putu abține să zambeasca. “Punct luat. In regul

Carlotta, unde dorești să mergem?”

“Lucrul de care imi este frica,” zise Carlotta “este că o să ieșim afara pe usa greșita și o să lasam inauntru o gașca de rabi sălbătici. Ei vor veni după noi melci și vor face carne tocata din rabi muncitori daca vor incerca să se opună.”

“Daca îi vom seda atunci când se vor lovi de supa bacteriala cred că se vor imbolnavi,” spuse Ender. “Daca nu se vor ineca, se vor dizolva.”

“Vom provoca cat mai putina distrugere posibila,” zise Sergentul, “dar nu exista nici o cale de a ne intoarce pe unde am venit, deoarece șinele merg în bucla spre punctul de pornire.”

Carlotta fu de acord, dar tot nu avea nici o indicație despre direcția de urmat. “întrebarea este, timona este localizata în punctul central, unde ar fi egal distantat de toate rachetele și de toti senzorii, astfel incat toate controalele și conexiunile să aiba aceeași lungime? Sau la o margine unde ar putea avea ferestre-vizor?”

“Daca are ferestre-vizor,” spuse Sergentul, “atunci acestea ar fi cat de departe se poate, astfel incat să aiba protecție maxima fata de stanca.”

“Dar la ce ar fi bune ferestre-vizor care arata doar o direcție?” inreba Carlotta. “Aceasta nava are simetrie circulara, nu exista fata sau spate, cum au navele noastre. Așa că ... mai mult de o camera de comanda?”

Sergentul aproba din cap. “Iar camerele de comanda sunt etanseizate una fata de alta, astfel incat avarierea uneia să nu provoace pierderea atmosferei în celelalte.”

“Poate că piloții s-au ascuns de rabi sălbătici în doar una din camerele de comanda,” zise Ender.

“Așadar vom merge înainte până la capat,” zise sergentul, “Și apoi vom încerca camerele de comanda din perimetru, amplasate exact în între coloane.”

“Cea mai buna vedere,” spuse Carlotta.

“Daca Furnicile lucratoare mancau tot acești melci,” zise Sergentul, “ar trebui să existe un sistem de livrare acolo?” “Nu cred asta,” zise Ender. “Regina Stupului statea cu ouăle iar mancarea venea la ea. Iar muncitoarele își lua mesele în afara turelor de lucru.”

“întrebarea este cat de departe înainte suntem acum?” intreaba
Sergentul.

Buna întrebare. Ei merseseră un drum lung prin tunelul vagonetului.

“Harta,” zise Carlotta.

Un model tridimensional al navei statea în fata căștilor lor la jumătate de metru. Desigur nu era nimic acolo în realitate - era doar o iluzie al vizierelor căștilor. Vizierul putea urmări unde se uita ea, iar când făcea un sunet tip pupat din buze micșora imaginea. O atingere a vizierului cu limba marea imaginea.

“Noi suntem acum mult mai în fata decât spatele stanei,” zise ea.

“Regina Stupului e înconjurata de stanca deasupra și în lateralele sale. Orice cu ferestre-vizor trebuie să fie spre pupa de aici.

“Așadar am trecut de timona ajungind aici”” zice Sergentul pe un ton frustrat.

Sergentul conducea drumul către una din cele 5 usi evidente din perimetru.

“Cum o alegi pe una din ele?” întreba Carlotta.

“Ala bala portocala,” zise Sergentul.

La deschiderea primei usi găsiră din nou norul de resturi și 2 rabi infometati. Un jet de gaze și Carlotta închise usa din nou. La usa următoare aceeași situație, doar că acum Sergentul îi conduse înăuntru, ei închiseră usa în urma lor, și pulverizară ceata sedativa în drumul lor către un pasaj conducind în jos spre pupa după felul în care coridoarele erau orientate pentru Furnici; la dreapta în modul în care ei erau orientați când calcau pe peretele tunelului cu o înălțime mică, pentru a putea sta în picioare.

Pasajul era tot umplut de resturile plutitoare ale modului de viață al rabilor. “Ce găsesc să manănince?” întreba Carlotta.

“Toate resturile sunt parti de corpuri de rab,” zise Ender. “Se mananca unul pe altul.”

Se gaseau la un nivel acum la care harta Carlotei indica că ar fi trebuit să se gaseasca pupa la intersecția dintre stanca și carcasa navei. “Dacă sunt ferestre-vizor cu adevărat ele ar trebui să se gaseasca la acest nivel.”

“Adăpostire maximă,” zise Sergentul. “Să încercăm la acest nivel.”

Ei pulverizară ceata sedativa și începura să își facă traseul. Existau usi dar toate conduceau către interior, către punctul central.

“Poate că am greșit și camera de comanda este în punctul central,” spuse Carlotta.

“Cu putere și vom vedea,” zise Sergentul.

Ei luara pozițiile standard langa usa și Carlotta o deschise.

Se simți ca și cum toți rabi de pe nava ar fi sărit pe ea. Carlotta fu izbita în zidul opus. Amândoi, Sergentul și Ender, pulverizară ca nebunii, dar trebuira câteva secunde ca rabii să cada într-o stare de amorțeala și în tot acest timp, doi din ei își infisesera clești sub viziera Carlotei. Dacă ar fi inteles anatomia umana ar fi putut sa-i fi secționat artera carotida, dar în loc de asta ei se indreptasera către un loc moale sub falca. Durerea era insuportabila.

Carlotta incerca să mearga de-a busilea inapoi dar ceva îi ținea picioarele și nu se putea mișca.

Sergentul. Sergentul era cel care îi ținea picioarele. Toți rabi care năvăliseră afara din interiorul camerei erau inerți, plutind și izbindu-se de colo colo cu forța saltului original. Ender inca mai pulveriza ceata sedativa în camera. Nimic nu mai ieșea afara.

“Belea sângeroasa,” bogodani Sergentul. “Cine ar fi putut să știe că fata asta are așa mult sânge în ea?”

În câteva minute ea avea un bandaj de vata coagulant pe rana iar anestezicul își făcea treaba. “Mai poți folosi limba?” intreba Sergentul.

“Mai poți vorbi?”

Carlotta făcu o încercare. Anestezicul îi amorțea încă un pic limba, dar putea să si-o miște. “Vorbesc bine,” spuse ea.

Ender se întoarse atunci din camera. “Cum îi este?” “Doar zgârieturi minore sub falca. Nimic pe gat, iar medicamentele pe care le avem o să o vindece în câteva ore.”

“As dori să știu cat timp tine sedativul,” zise Ender.

“Ce ai făcut acolo?” inreaba Sergentul.

Atunci Carlotta realiza că Ender se fusese în camera din care tasniseră rabi.

“Este o crescătorie, o camera de creștere a celor mici. Au sărit să îi protejeze pe cei mici.”

“Ceva Regine?” întreba Sergentul.

“Mai degrabă niște foci - mamele și cu pui adunați în jurul lor. O camera imensa. Cred că este centrul de comanda,” spuse Ender. “Toate cablurile sunt rutate pe aici. Canale executate peste tot, canale pline cu cabluri și fire, o mulțime de usi de mentenanta peste tot.”

“Sa mergem inainte să se trezească,” spuse Sergentul. “Cred că totuși acesta e nivelul timonei sau timonelor. Dacă toate comenzile și controalele sunt rutate prin centru, ele trebuie să vina de undeva și să duca la ceva. Poate fi pe acest nivel.”

Dar nu era acolo. Era la nivelul următor al pupei, la care au ajuns o ora mai târziu. Descoperiseră și că efectul sedativului era mai mare de o ora, deoarece nici un rab nu se trezise. După cate își dadeau seama ceata sedativa era de fapt letala și rabi nu se vor mai trezi niciodată.

Carlotta știa care era usa unei timone de când o văzuse. Era așezata pe podea în fata picioarelor ei și era excepțional de larga și de inalta. De asemenea era o fereastră în usa și era lumina pe partea cealalata.

Foarte strălucitoare. Lumina Soarelui. Ei erau acum pe partea de nava care statea spre soarele sistemului stelar.

“Nu e asta,” zise ea. “Ar trebui să aiba o modalitatea de a bloca lumina soarelui atunci când strălucește în fereastra-vizor și nu este blocata. Dar trebuie să fie o camera ca aceasta, mult mai departe.”

Le lua o vreme să mearga pe calea lor invartindu-se în nava fata de acel loc. Ei pulverizau ceata pe coridoare în timp ce mergeau deoarece erau resturi - dar semnificativ mai puține. Și apoi Carlotta realiza ceva și îi puse să se oprească. “Acest sedativ va lucra și împotriva piloților de asemenea — ei sunt obligatoriu înrudiți biologic cu Furnicile, chiar dacă nu sunt chiar ei Furnici.

Va trebui să așteptam ca ceata să se imprastie înainte de a deschide o usa.

^u Sistemul de ventilație este lent,” zise Ender.

“Poate că vrem ca ei să primească o doza mica din sedativ,” spuse Sergentul. “Nu o jet de pulverizare intreg, doar ceea ce se infiltrează din coridor.”

“Nu o să le placa,” zise Carlotta.

“Dacă sunt adormiți nu le va pasa de nimic,” zise Sergentul.

Carlotta făcu o concesie asupra acestui punct deși nu îi placea. Ei deschiseră următoarea usa de timona, a 2-a din drumul lor care înconjurase nava, acolo unde lumina soarelui nu mai era așa directă. Era o

timona în toata regula, câteva ornamente și agregate de comanda de forma Furnicilor. O mulțime de cadrane și afisaje ne-etichetate, care erau alcătuite din aranjamente de mici luminițe. Și ornamentele erau în fata ferestrelor-vizor, astfel incat observatori puteau staționa acolo.

Dar nu era nici un suflet în camera. Nici macar un cadavru.

“Oricum, e dovedita ideea,” spuse Sergentul. “Acum știm că camerele timonelor sunt aranjate simetric în jurul carcasei și nu ascuns undeva în punctul central.” “Și am mai aflat că furnicile doreau să se și uite nu numai să primească date de la Regina Stupului, zise Ender.

“Sau poate că asta e modalitatea prin care ea își lua datele,” spuse Carlotta.

“Poate fi,” zise Sergentul. “Observatori în toate camerele timone, dar piloți adevarati doar în una.” “Asa că hai să mergem să o găsim pe aceea,” spuse Carlotta.

Sergentul nu părea să își dea seama că ea sugera de fapt ordinele ce vor fi date. Nu mai era necesara pulverizarea - ceata pe care o pulverizaseră inițial se imprastia inca prin acest coridor de jur imprejurul navei. In concentrații mai mici nu era așa rapida - mai erau rabi ce își agitau membrele și clești. Dar Ender și Sergentul nu îi mai pulverizau din nou. Acești rabi nu incercau să atace, incercau să ramana trezi. Și nu reușeau.

A 3-a timona era intunecata. Pe partea intunecata a navei. Dar atunc când Carlotta lumina cu casca usa, ea le arata luciul metalic al pragului și glafului usi. Aceasta usa fusese deschisa repetat în ultimii ani.

Copii se puseră în pozițiile necesare pentru deschiderea ușii. Carlotta statea acum un pic în lateral fata de unde ar fi fost deschiderea ușii - învățase lecția - și deplasa mânerul. Usa se deschise glisant. Nu ieși nimic afara. Nu se auzea nimic dinăuntru. Sergentul se lașă în jos în camera și luneca descendent către peretele cu ferestre-vizor, pregătindu-si casca să ilumineze camera și maturind rapid după orice mișcare.

“Nici o mișcare,” zise el încetitor. “Dar exista o sursa de căldură.”

Carlotta intra în camera.

Ender ezita în pragul ușii. “Raman să ma uit de aici, de afara?” întreba el.

“Intra și inchide usa,” zise Sergentul. “Se pare că ne-am găsit piloții.”

Carlotta se îndreptă spre geamul perete și apoi îl urma pe Sergent care calea încetitor către nisa de comanda a timonei.

Nemișcate, mai multe forme mici cu culori fluorescente se țineau strâns de panoul de comanda. Erau mai mici decât Carlotta, cam jumătate din înălțimea ei, dar mi lungi decât rabi. Aveau aripi

— asta era fluorescenta. Nici un clește. De fapt, cele doua brațe din fata de pe fiecare parte păreau a fi sudate impreuna impartite doar către capat. Dar “Y”-ul format de terminațiile picioarelor era capabil să apuce mânere și comenzi. Și brațele aveau forma ca la Furnici, de asemenea capabile să apuce.

“Ce sunt ei?” intreba Carlotta șoptit. “Regina Stupului a crescut o rasa speciala care să fie creaturi piloți?”

“Nu,” zise Ender focalizindu-si ochii pe creaturi.

“Furnici?” intreba Sergentul. “Acestea sunt Furnici?”

“Mai mult ca sigur,” spuse Ender. “Masculi, cred.”

“De ce nu au murit și ei când a murit Regina?” intreba Carlotta.

“O intrebare foarte interesanta,” zise Ender. “Dar poate că ei nu interactioneaza în felul în care o fac lucratoarele. Poate că atunci când Regina moare ei raman în viata pentru a se putea atașa de următoarea Regina.” Apoi spuse, “Stati asa, cred că ne-am apropiat la distanta maxima pe care ei o accepta. Acela este pe cale să își ia zborul.”

“Carlotta putea vedea și ea asta. Aripile se extindeau. Ochii se deschideau larg. “Exista vreo cale de a comunica cu ei?” intreba ea.

^{cc} “Sper că le-am comunicat lipsa unei amenințări,” zise Ender. “Nu întindeti mâinile către ei.

Lasati armele în jos.

“Nu,” spuse Sergentul.

“Ai dreptate,” zise Ender. “Dar voi doi va dați inapoi, bine? Lasati-ma pe

mine să merg singur și neînarmat.”

Carlotta se supuse imediat; un moment mai târziu Sergentul ajunse la aceeași concluzie. Ender își trimise arma automata să alunece ușor spre Sergent. Își dădu jos casca și o trimise spre Carlotta. Apoi își lăsa capul pe spate.

Carlotta înțelese că asta îi punea ochii în fruntea capului, așa cum erau ochii Furnicilor. Ea îi prinse casca și i-o reținu.

Ender își ținea brațele jos pe laterale alunecind ușor către panoul de comanda unde Furnicile așteptau. Carlotta înțelese că el își trata mâinile ca pe niște aripi, aratindu-le cuprinse pe corpul lui. El le imita poziția corpului. Era aceasta modalitatea prin care Furnicile își aratau supunerea?

Erau ele supuse noua și acum era Ender supus lor?

Pe măsură ce Ender aluneca mai aproape de ele, Furnicile începura să se miște. Erau așa de mici.

Stand încarligate pe diferite comenzi - comenzi care în mod sigur nu erau proiectate pentru a fi folosite de ele, Carlotta putea vedea acum - trei din cele 5 câte erau ele, se întindeau după mana lui

Ender.

Ea auzi cum Sergentul aspira repede aer.

“Lasa-l să fie el,” se auzi ușor vocea Uriășului prin intermediul căștilor.
“Este o sansa pe care trebuie să o fructifice.”

Carlotta nu se putu abține să se minuneze de calmul lui Ender când masculul Furnica se intense și îi atinse capul, obligand-ul cu grila să se oprească. Acei clești în forma de “Y”, ciocurile așa aproape de fata sa. Durerea reziduala din falca ei, îi amintea cat de periculos poate fi să lași extraterestri în apropierea capului tau.

Cele 3 furnici care îl țineau își aplecara ciocurile către capul sau. Celelalte doua se pare că stateau și urmăreau.

Ei presără vârfurile cleștilor frontali împotriva capului lui Ender. Ender lașa sa-i scape un geamat ușor, aproape un planset. Sergentul incepu să înainteze.

^{cc} “Nu,” spuse Uriășul.

Carlotta îl prinse pe Sergent, ajutindu-l să se dea inapoi în locul în care cizmele sale se puteau remagnetiza de podea.

Ender suspina din nou. Și din nou. Apoi veni vocea lui, o șoapta imperioasă. “Nu le răni, imi arata.

“Ce iti arata?” intreba Carlotta încercând să își tina vocea joasă pentru a nu permite transmiterea fricii pe care o simțea. Cine știe ce inteles pot da Furnicile sunetelor pe care reusesc să le auda?

“Totul,” spuse Ender. “Cum au trăit de când a murit Regina.

CAPITOLUL 10

Ender nu mai simțise o astfel de pierdere a controlului asupra propriei minți. Chiar și în coșmaruri, atunci când nimic nu merge așa cum îți dorești, imaginile continua să vina de undeva.

Știi ceea ce vezi.

Dar imaginile care incepura să treaca prin mintea să în momentul în care masculi Furnici l-au atins erau haotice și ciudate. Jumătate din timp el nici macar nu știa ce vedea.

Mai incet! simți el ca și cum mintea lui ar fi tipat la ele. Totuși ele nu răspunseră de loc. El prinse străfulgerări din loc în loc. Regina Stupului în viața. Mici mascului zburind în jurul ei și apoi aterizind pe ea. Pe unii încerca să îi dea jos, pe alții îi ajuta să stea locului când se prindeau de ea.

Imagini ale mâinilor Reginei Stupului aducind melci către gurile masculilor. Dar când Ender avu

aceasta experiența melcii sosiră chiar în gura lui. Ii mirosea, îi vedea contorsonindu-se și apoi i se păreau delicioși. Gura să se umplu de saliva. Era așa de infometat.

Ender incerca să își imagineze pe cineva miscandu-se incet, dar imaginile lor copleșeau total ceea ce el își imaginase. Atunci disperat să comunice el incerca se simtă puturos. Greu de cap.

Obosit.

El primi un soc din câteva emoții puternice, care cu siguranța l-ar fi trezit, daca intr-adevar ar fi motait. Emoțiile nu erau despre supărare, erau vigilenta. Ei, furnicile mascul, trântori, îi trimiseseră ceea ce doreau ca el să simtă.

Cu siguranța ei controlau schimbul acesta intre minți.

El incerca altceva. Lua o imagine pe care o primise de la ei - de data asta părea să fie rabi izbindu-se în jurul unui coridor - și incerca să o inghete. Imagine statica. Asteapta.

Imediat ei trimisera imaginea din nou; din nou el o ingheta. Examinați.

Si acum ei intelesera. Următoarea imagine veni nu cum fusese simplu memorata, ca un film.

Veni mai degrabă ca o imagine de moment inghetata.

Apoi el văzu imaginea unei Regine de Stup, inalta, magnifica; simți devotiunea pe care ei o simțeau pentru ea și de asemenea foamea. Ei aveau nevoie să fie aproape de ea.

Ea era acoperita cu trântori. Dacă Ender nu ar fi vazut-o fara masculii ei, ar fi presupus că

spatele ei era burta ei, așa de complet o acopereau.

Apoi se simți el insusi devenind unul dintre trântori. Din nou imaginea ei, hranindu-l, dar când ea lașa în jos melcul către gura lui, îl lașa să cada. Melcul căzu departe unde nu putea fi ajuns.

Lumea părea să se balanseze; era Regina care se balansa. Apoi ea se lașa jos, pe jumătate infasurata innauntru ceroului din zona să privata. Chiar dacă se daramase în jos, se asigurase să

nu zdrobească pe nici unul dintre masculi sai. Ea îi protejase, îi iubise până la sfarsit.

Apoi Ender simți că ceva vital iesise din mintea sa. înțelese că lumina și căldură pe care le simțise când era unul din trântorii atasati de ea, era mintea Reginei Stupului. Și acum îl părăsise.

Masculii unul cate unul s-au detașat. Și ca unul din ei, Ender intelese că era timpul pentru ei să caute o noua Regina. Ea nu îi mancuse, astfel că ei erau bine apreciați și își permiteau să ajute o noua regina să insamanteze stupul.

Se ridicară în aer și zburara. In jurul lor era împingerea continua și manarea melcilor, rabi, care veneau pe toate rampele.

Totuși mai era ceva. Furnicile lucratoare devenind neputincioase. Spre deosebire de Regina ele nu se prăbușiră la pamant. Ele alunecau, pluteau, se trandafireau, cadeau, dependent de vârtejurile de aer din camera Reginei Stupului.

Toate aceste imagini ale morții Furnicilor veniră ca imagini fixe, una după alta, — era o schimbare fata de când fusese un trântor atașat apoi

un trântor în zbor.

Nu era nici o Regina. Nimic altceva decât Furnici lucratoare, și ele mureau toate. Toate moarte.

Acum un singur trântor puneă imagini în mintea sa. Atunci când experimentase cautarea disperată a unei noi regine, fiecare trântor presase imagini în mintea altor trântori și asta era ce îi dăduseră lui Ender acum.

Din nou Ender încerca să înghete imaginile, dar trântori se mutară. El simți ca o pierdere, ca o pustiire. Nu era doar moarte Reginei. Trântori aveau imagini ale fiecărei parti din navă, pe multe din ele Ender le recunoscuse din excursiile sale. Dar fiecare vedere se sfarsea abrupt; avea un moment de orbire.

El intelesese ce îi spuneau cu acest limbaj-imagini. Trântori erau interconectați mental în conexiunea mentală a Reginei cu toate Furnicile lucratoare. Ele erau mințile cele mai legate de a Reginei, și ea împartasea totul cu ei.

Ei intelegeau întreaga navă. Erau obișnuiți să fie capabili să se uite în orice parte a navei oricând.

Când ea murise, ei ar fi putut să continue să se conecteze cu Furnicile lucratoare. Dar ele au murit împreună cu Regina. Tot ceea ce le rămăsese trântorilor era vederea fiecăruia dintre ei, și deoarece ei erau toți în aceeași cameră, ei toți vedeau același lucru. Regina moartă. Rabi tragind melci pe rampa. Furnicile lucratoare murind.

Ei au mers la o usă. Nu deschiseseră niciodată o usă cu propriile lor membre. Dar toți aveau memoria de a fi fost în interiorul minții unei

lucratoare când aceasta deschidea usa. Știau exact unde este mânerul și cum să îl facă să lucreze. Doar că era greu. Brațele trântorilor alunecară de pe mâner de 2 ori - iar Ender, ca într-un coșmar simțea că propriile sale mâini alunecaseră.

Dar usa s-a deschis în cele din urmă și ei zburară afară. Unul din ei s-a oprit să închidă usa.

Ender fu acesta pe moment și apoi deveni altul.

Ei toți aveau aceeași destinație: timona. Ender știa ce simțeau trântori pentru acest loc. Era cea mai vitală muncă a întregii colonii.

Indiferent de ce făcea Regina la un moment dat, unul sau altul dintre trântori, se uita întotdeauna prin ochii lucratoarei care stătea la timona, urmărind alegerile ei, acțiunile ei. Era întotdeauna implicat un trântor în ghidarea navei, în sanatatea navei. Atunci Ender își dau seama de ceva care îl făcu să se cutremure. Exact cum trântorii aveau fiecare propria sa minte separată de a Reginei, fără să conteze cât de puternic erau ele legate, tot așa și Furnicile de la comenzi aveau propriile lor minți, propriile lor voințe. Lucratoarea pilota nava. Regina stupului îi dăduse un ordin - o imagine a ceea ce dorea dorea - iar lucratoarea îndeplinea sarcina singură. Lucratoarea înțelegea munca pe care trebuia să o facă.

Trântori nu o controlau, ei stăteau în interiorul minții lor și observau, indemnind-o când și când, dar ea făcea treaba.

Dacă Furnicile lucratoare aveau propriile lor minți, poate că existau ocazional indivizi care rezistau în fața puterii minții Reginei. Poate că existau lucratoare libere.

Gândul despre lucratoarele libere, îl făcu să înțeleagă că lucratoarele

care se supuneau intru-totul Reginei Stupului erau niște sclave. Ele erau ficele ei, dar ea refuza să le lase să aiba mintea lor proprie.

Cu toate acestea lucratoarele pilotaseră nava stelara. Nu înțelegeau astrofizica, matematica, dar înțelegeau planurile și ordinele Reginei Stupului și le duceau la îndeplinire folosindu-si propria lor minte și experiența, propriile lor îndemânări și obiceiuri.

Le-am înțeles complet greșit, gândi Ender. Noi credeam că Regina Stupului era mintea întregii colonii. Dar nu era. Ele aveau propria lor voința, ca și oamenii, dar ea avea puterea de le face obediente. Și când nu le verifica ea, erau acolo trântorii.

Nu era nimic subtil în controlul pe care îl avea Regina Stupului asupra ficelor sale lucratoare.

Era copleșitor. Ele fuseseră înghitite. Și chiar și atunci când numai trântorii ramaneau în mintea mintea unei lucratoare, urmărind-o, și aceștia îi copleșeau mintea. Intr-un fel deoarece întreaga ei atenție era devotată realizării unei sarcini imediate, trântorii aveau o prezenta puternică în mintea lucratoarei.

Când lucratoarele muriseră trântorii rămăseseră doar ei înșiși, fiecare cu oricare altul. Ei o pierduseră pe Regina. Spre deosebire de lucratoare ei o resimțiseră pe Regina nu ca o forță sufocantă ci mai degrabă ca o ființă luminoasă, un înger în mințile lor. Ea îi iubise, iar ei nu o uitaseră niciodată nici macar pentru o clipă. Iar pe lângă faptul că o pierduseră pe Regina, le pierduseră și pe lucratoare. Pierduseră viziunea întregii nave.

De aceea se deplasaseră către timona. Era cel mai important lucru din toate. Ei nu puteau să mai vada ce se întâmpla. Iar ei trebuiau să vada,

și fiindcă nu mai era nici o flica a Reginei la care să

se atașeze mintal, pentru a restaura rețeaua de vizionare, trântorii se deplasaseră chiar ei la timona.

Odata ce ajunseră acolo - aici, Ender înțelese - ei traseră corpurile lucratoarelor de pe băncile lor, și le lasara în voia sorti. Trântorii își aminteau toate sarcinile pe care lucratoarele le executaseră, atunci când fuseseră în mintea lor; acum duceau ei la îndeplinire aceste sarcini.

Verificind instrumentele. Uitandu-se prin ferestrele-vizor.

Rabii desemnați la munca de curățenie deveniseră sălbătici. Slujba lor era să manance orice era mort sau căzuse pe jos. Atunci când Regina și toate lucratoarele muriseră, avuseseră un festin enorm, format din toate lucratoarele moarte din întreaga nava. Era slujba lor. Trântorii chiar îi lasasera să intre în timona și să rupă în bucăți și să consume cadavrele lucratoarelor.

Cu aceasta supra abundenta de mancare populația de rabi a crescut; apoi toate Furnicile moarte pe care le putură găsi fura mancate; iar rabi erau inca aici. Atunci când fu consumata ultima lucratoare,

descoperiră că populația de rabi crescuse prea mult. Nu

mai era suficienta mancare. Erau infometati.

Asa că rabi devenira sălbătici. Sau mai degraba, cativa din ei devenira sălbătici, dar în decurs de câteva generații, aceia sălbătici fiind cei care inca se mai reproduceau pe holurile navei.

Trântorii realizaseră la timp ce se intampla astfel incat sigilară camera Reginei Stupului și timona lor. De asemenea sigilară ușile care duceau în ecosistem și în exterior.

Acest lucru îi inebuni pe rabi. Separați nu doar de o sursa de cadavre dar și de orice acces la melci, ei inebunira, se mancau unul pe altul, mancandu-si perechea și proprii copii.

Iar în frenezia lor sparsera patru din tuburile de vagonete. Acum rabi din interiorul ecosistemului, care strângeau melci și îi puneau în vagonete, hraneau de fapt rabi sălbătici. Un singur vagonet continua să trimită melci nedoriti în bârlogul Reginei. Singurul motiv pentru care rabi lasasera în pace acest tub de vagonet era că aveau suficient mancare de la celelalte patru. Nu aparuse în mințile lor micuțe ideea de cauta mai multa mancare.

Toate acestea le receptionase Ender prin imaginile și sentimentele puse în mintea sa. Fusese o lupta constanta pentru a intelege ceea ce văzuse, dar nu pierduse niciodată fagasul datorita intensității determinării cu care trântorii simțeau, și prin intermediul unui singur trântor,

^{cc}vorbeau” cu el.

In sfarsit se lumina ce vroiau ei. Dati-ne Regina[^] Stupului. își imagina

frații și pe el însuși și le arata trântorilor că și ei o caută pe Regina Stupului. Le arata că caută nava Herodotus și că nu găsise nimic. El spera că ei vor înțelege mesajul: noi nu avem nici o Regina de Stup.

În replica, în mintea sa veni o imagine foarte clară. Un bărbat tânăr în aer liber pe o planetă, transportând un cocon, ca cel pe care Ender Delphiki îl avusese în cutia sa de eșantioane.

“Ei vor un cocon,” spuse Ender.

“Ia coconul pe care l-am luat și dă-l lor.”

Trântorii îi dădură drumul și mintea sa îi reveni. Mintea sa fusese acolo tot timpul. El pur și simplu pierduse controlul propriei sale minți până când trântorii îl lasaseră singur. Se simți de mic și de gol.

Ender deschide ochii și se mișcă pentru a privi cum Carlotta deschisese cutia de eșantioane și scosese afara coconul.

Deodată trântorii furnică ră către cocon, îl captură, zbură cu el în mijlocul camerei, și se apăsă toți pe el.

După un lung moment, îl lasă, și zbură împreună către un colț al camerei, unde furnică ră iară, dar în alt mod. Se izbeau continuu unul de altul - îndeajuns de tare că ar fi putut învineti un om.

Izbitura. Izbitura.

Si el înțelese: Ei jelesc. Sunt așa de triști.

Coconul continua să se deplaseze. Ender se muta langa el, îl prinse și îl baga la loc în cutia de eșantioane.

De indata ce inchise cutia, un trântor se deplasa repede către el, zburând așa repede incat Ender crezu că este atacat. El prinse cu coada ochiului cum Sergentul, permanent în garda, tintise deja pulverizatorul de ceata către trântor, dar Ender nici nu apuca să zică nu. Carlotta pusesese deja un braț pe mana Sergentului oprindu-l.

Trântorul ateriza și se prinse de el. Imaginile inundară mintea lui Ender iarasi, dar nu în modul confuz. Era disperare și foame în mesajul trântorului, dar nu era suparat. Nici ceilalți trântori pe care Ender îi simțea că contribuie la mesaj.

Coconul pe care Ender li-l oferise era gol. Mort. Era doar un alt cocon din camera Reginei - aceștia muriseră toti impreuna cu Regina.

Dar ei știau de existenta unei Regine vii, una care nu fusese niciodată pe aceasta nava. Aveau nevoie de ea acum. Era în posesia unui om, și ei puteau chiar să îi arate copilului fata sa, dar el nu avea nici o idee cine era.

Li aratara interiorul ecosistmului, toate plantele, toate animalele mici. Copaci, insecte, ierburi, flori, rădăcini, animale mici care se catarau sau se tarau, toate în interiorul cilindrului.

Li aratara Furnici lucratoare incarcand plante și animale în vehicule de aterizare Uriase cu forme de insecte, și lansandu-le în jos prin atmosfera în jos. Furnicile le deschideau acolo și le descarcau, crescând lucrurile, reducând toata fauna și flora nativa a planetei la o mazga

protoplasmica care arata că lichidul detestabil din bârlogul Reginei Stupului.

Asta era ceea ce faceau ele pe Pamant în timpul curățării Chinei. Transformau viața nativă a planetei într-o supă bogată în nutrienți și apoi începeau să crească plante folositoare Furnicilor și animale în ele.

Dar de îndată ce a fost clar că Ender înțelesese, făcu în mod explicit să dispară Furnicile lucrătoare.

Apoi o altă imagine a vehiculului de aterizare deschizându-se. Insa în loc să iasă din el o furnică lucrătoare, de data asta era un trântor. Dar nu zbură. Se țara pe suprafața planetei. Fusesse strivit de gravitația planetei. Murea.

Ei aveau nevoie de o Regina de Stup. Nu putea trăi pe suprafața unei planete, decât dacă erau agatati de o regina.

Îi arăta din nou bărbatul tânăr cu coconul, dar de data asta îi arăta coconul deschizându-se sub lumina puternică a unui soare pe o planetă plină de viață, iar când coconul crăpa deschizându-se ceea ce ieși afara

era o Regina de Stup.

Ender sterse această imagine. Nu am o Regina de Stup într-un cocon pentru tine. În schimb el încerca să arate imagini ale lui, ale Sergentului și ale Carlotei deschizând lucrurile și plantând lucrurile.

Dar trântorul care îl atinge^a respinse aceasta imagine stergand-o. Ii inlocui imaginea cu cadrul a sute de Furnici lucratoare furnicând pe suprafața unei lumi, avand grija de câmpuri, transportând lucruri, construind lucruri - și apoi sterse lucratoarele din imagine.

Dintr-un anumit motiv ei nu acceptau ideea de oameni plantând flora și fauna lor pe o planeta.

Nu, nu, lui Ender îi scapa ceva, gândind că un om. Ei îi aratau lui că întreaga chestiune nu avea nici un sens pentru ei daca nu aveau o regina să le populeze lumea.

Ender devenise mai specialist cu limbajul-imagini, și acum le repeta imaginea cu Furnicile lucratoare murind după moartea Reginei Stupului. De ce? Le puse întrebarea cu mare insistenta.

De ce au murit Furnicile lucratoare?

Ei îi răspunseră aratandu-i Regina Stupului moarta.

De ce moartea Reginei Stupului a determinat moartea lucratoarelor?

El nu avea idee daca ei chiar intelesesera. Ei îi aratara din nou Regina Stupului moarta.

Asa că Ender încerca o alaturare. El arata Regina Stupului moarta, apoi Furnicile lucratoare murind, dar apoi contrasta cu imaginea trântorilor furnicând. Furnici lucratoare murind, trântori în viata, furnici lucratoare murind, trântori în viata, și în tot acest timp întrebarea să insistenta.

Trântorii priviră aceste imagini, întrebarea sa, până când le repeta de

mai multe ori.

Apoi mesagerul îl parași și se retrase în coltul îndepărtat unde îl așteptau ceilalți.

^{cc} “Ce le-ai zis?” întreba Sergentul. “I-ai iritat?”

^{cc} “Ei știu că acest cocon e mort,” zise Ender, “Și vor unul viu.

^{cc} “Bine, abracadabra,” spuse Carlotta. “Ce cred ei că suntem noi? Vrăjitori?”

“Ei cred că exista o Regina de Stup într-un cocon undeva. Un om o are. L-am văzut - ei îi știu fata, e aceeași fata mereu. Când ne-au văzut nava și au înțeles că suntem umani, ei au crezut că am adus coconul cu noi. Asta au crezut ei că am în cutia cu eșantioane.

“Ne pare rău să fim o așa dezamăgire,” zise Sergentul. “De ce cred ei că a supraviețuit o Regina de Stup?”

Atunci cei doi copii care purtau casti tăcură brusc, ascultând.

^{cc} “Urișul rade,” spuse Carlotta.

^{cc} “Pune-ti casca,” zise Sergentul. “Vrei să auzi asta.

“Casca mea le va spune că am terminat de vorbit cu ei, și nu am terminat.”

Sergentul suspina, iar Carlotta veni langa Ender cu casca langa urechea lui. El putea auzi acum slab vocea Uriaşului.

“E Vorbitorul în Numele Morţilor,” zise Uriaşul. “Vorbitorul în Numele Morţilor are coconul. Ea este vie inauntru, aceea Regina de Stup. De aceea el a putut să vorbească în imagini cu ea şi să îşi scrie cartea.”

Aşadar cartea “Regina Stupului” era bazata pe un adevar până la urma. Şi aceste Furnici ştiau adevărul deoarece toate Reginele de Stup sunt în contact constant una cu cealalta.

Dar nu şi trântorii. Ender intelese că din momentul în care Regina Stupului a murit, trântorii au avut contact mental doar unul cu celalalt. Puterile lor mentale erau mult mai mari decât ale lucratoarelor dar nu se comparau cu capacitatea Reginelor de Stup de a-si proiecta comenzile şi contactele mentale peste distante aparent infinite.

Trântorul mesager se intoarse şi ateriza pe capul lui Ender.

Acum avea un mesaj diferit. Ender văzu viata acestor trântori în ultima suta de ani. Fuseseră douăzeci. Acum mai erau doar cinci.

Ender văzu cum murise fiecare din ei. Ei deschideau usa, şi în timp ce cei mai mulţi dintre ei respingeau atacurile rabilor, cativa zburau dincolo de ei evitandu-i pe rabi. Se duceau la ecosistem şi intrau printr-o poarta ştiuta doar de ei. Rabi slabatici nu puteau intra pe aici.

Înăuntrul ecosistemului strângeau toti melci pe care îi puteau strânge şi zburau inapoi incet, incarcati cu melcii agatatori. Când erau în apropierea timonei, aruncau un melc sau doi, şi zburau pe langa hoarda de rabi, apasand în usa de la timona. Rabi imediat se aruncau într-o frenezie a hranirii. În timp ce ei erau distraşi, se deschidea usa din nou

și trântorii zburau înauntru cu melcii ramași.

Doar din când în când un rab îi observa și sarea în sus, sfasiind cate un trântor. Unul cate unul de-a lungul anilor, trântorii au fost uciși. Și cu cat ramaneau mai putini trântori, cu atat devenea mai greu și mai sângeros pentru ei să respingă rabi la usa.

Expedițiile catre ecosistem se terminara. In locul lor, ei doar crapau un pic usa și o închideau imediat la loc. Apoi se luptau cu rabi care intrasera înauntru, îi descojeau și îi mancau.

Dar carnea lor era scarboasa, și mai rau pierdură mai mulți din frații lor trântori în luptele cu rabi care intrau înauntru. Trecuse o lunga perioada de când îndrăzniră ultima oara să faca așa ceva.

Posteau. Doi dintre trântori muriseră de foame. Ceilalți le mancasera corpurile - nu era un lucru ciudat pentru lumea Furnicilor, pentru că insasi Regina manca trântorii care nu îi mai erau folositori, apoi determina un ou să clocească ca un trântor, și îl aducea la viata ca să îl inlocuiasca pe cel mancat.

Trântori erau, intr-un cuvânt, delicioși.

Asta era modul în care rămăseseră cei cinci în viata până acum.

Ender baga mana în cutia să de eşantioane și scoase afara cei doi melci pe care îi colectase. Erau inca vii. Ender avea inca în memorie imaginile clare ale trântorilor ospatandu-se cu melci pe care el îi

Trântorul care “vorbișe” cu el aștepta ultimul, permitându-le celorlalți să manance primii.

Trântorii erau suficient de mici ca Ender să vada că pentru ei chiar și o porțiune dintr-un melc, însemna o masa substanțială.

Ei pastrara o buna parte din ambi melci pentru trântorul care vorbișe cu oamenii. El manca ultimul; el manca cel mai bine.

În timp ce ei mancau Ender sumariza ce învățase.

“Cred că masa le-a salvat viețile,” zise Ender.

“Un pic cam greu pentru melci,” spuse Sergentul.

“Cred că ar fi fost mai buni cu scorțișoara,” zise Carlotta.

Ender le ignora umorul. Nu exista ceva de genul umor al Furnicilor, și el se simțea acum foarte Furnica. “Ei nu vad nici un rost în a însămânța această planeta, dacă nu au o Regina de Stup. Și noi nu avem nici una să le dam.” “Cel puțin să le dam mancare,” zise Sergentul. “Și să domesticim acești rabi sălbatici. De fapt îi putem omora dacă vor. Este nava lor, deci rabi sunt ai lor, și dacă îi vor morți, îi putem seda și apoi detona pe toți. Facem din nou nava sigură pentru trântori.”

“Le voi face oferta,” spuse Ender. “Dar asta nu va schimba lipsa de scop a vieții lor.

Nu ne va schimba nici lipsa de scop a vieților noastre,” zise Sergentul.

Pe nava copii se supusesera cererii trântorilor de a distruge populația de rabi sălbatici. Erau suficienți rabi domesticiți vii în ecosistem și în

camera Reginei Stupilor. Prin gasirea și uciderea tuturor rabilor sălbatici, copii inapoiara trântorilor o viața suportabilă. Se puteau hrăni cu melci după pofta inimii. Datoria lor de gratitudine pentru oamenii va fi considerabilă.

Dacă furnicile puteau simți gratitudine. Trântorii îi pacaleau și ei?

Le lua copiilor două ore să curețe nava, dronele conducându-i la fiecare ascunziș de rabi sălbatici. Prin asta Bean învățase încă ceva: trântorii aveau capacitatea mentală să simtă micile minți ale rabilor. Ce ar fi fost capabile lucratoarele capabile individual, dacă Regina Stupului le-ar fi lăsat vreodată singure? Aveau capacități mentale comparabile cu ale trântorilor? Puteau să

„vorbească” una cu alta direct? Sau Regina simțea întotdeauna conversația și o oprea?

De ce muriseră când murise Regina? De ce nu muriseră trântorii? Ei erau, dintre ei și lucratoarele, mai dependenți de Regina, și totuși când ea se lasase în jos și murise, ei zburaseră de acolo.

Doare lucratoarele muriseră. De ce?

Atatea
“Misiune îndeplinita,” zise Cincinnatus.
întrebări.

Sprijiniți fundațiile pentru ajutorarea copiilor din Romania. Cu doi la suta pe an, banii care oricum i- ar lua statul.

Capitolul 11

“Doua lucruri raman de făcut, “ spuse Bean. “Esantioanele lui Ender - el trebuie să ia un eşantion de la trântori. Suficient ca să ruleze genomul lor și sa-l compare cu cel al coconului mort. Așa vom putea compara mascul cu femela, lucratoare cu trântor.”

“Voi încerca să negociez o biopsie a unei parti dintr-un corp care conține genomul lor. Poate că ei au pastrat ceva ramasite ale celor morți.”

“Deja aveam plănuit asta,” zise Bean. “In timp ce Ender își ia esantioanele, Carlotta, am nevoie să gasesti o cale de a ma introduce în ecosistem.”

Copii tăcură.

“Nu,” spuse Carlotta.

“Trebuie să fi avut în plan, atunci când au construit arca, să aiba un mod de scoate mari cantitati de plante și animale în afara navei și să le duca în jos pe suprafața planetei. Oricum ar fi plănuit ei să scoata aceste lucruri afara, eu pot intra înăuntru pe aceeași cale.” “Te va ucide,” zise Ender.

“Veți andoca Ogarul de Herodotus, cu depozitul sau cargo. Cu ambele

Atatea
și deschise ale depozitului cargo, și cu gravitația oprită un copil de șase ani ma poate impinge în Ogar. Aveți lucru de făcut,” zise el.
“Carlotta vino cu un plan să ma bagi în ecosistem, sau nu mai veni înapoi. Ender ia un eșantion.”

“Dar eu?” întreba Cincinnatus.

“Stai cu Ender și protejeaza-l. Nu cred că Carlotta va fi în vre-un pericol.”

“Nu domnule,” zise Cincinnatus. “Vom sta împreună. Vom urmări tot cum Ender își recoltează eșantionul lui de la trântori, dacă poate. Apoi vom merge tot cu Carlotta.”

Copii se întoarseră. Bean pilota Ogarul din nou pentru ei, și de această dată îl andoca deasupra ușilor depozitului cargo. Herodotus era proiectat pentru asta, și curând ușile se deschiseră și un tavan mult mai înalt se contura deasupra lui Bean.

El nu înțelesese până cum cat de claustrofobic să simțise până acum în tot acești ani, cum îl apăsa tavanul cu cat creștea mai mare și mai mare. Iar acum când fusese mutat, el simțise o mare iluminare a spiritului sau. Era aproape bine dispus.

Copii nu erau. Ei se temeau că îl vor ucide accidental cumva în timpul transferului. “Nu este corect,” zise Carlotta. “Sa pui vinovăția asta asupra noastră.”

“Nici-o vinovăție,” spuse Bean. “Mai bine mor facand ceva, decât să zac aici ca o leguma.”

Ei nu văzuseră niciodată o leguma care să creasca din pamant.

Erau lucruri de făcut inaintea transferului. Bean insistase ca ei să transfere toate echipamentele de laborator mai inainte. Bean urmarea și incerca să nu-i irite când copii invatau de la trântori cum să construiască laboratoare etanșe în ecosistem. Era o tehnologie bine cunoscuta pe arca, deoarece atunci când ajungeau la suprafața planetei le-ar fi luat timp să gaseasca sau să sape tuneluri și peșteri.

Beab își imaginase că va putea să faca transferul în doar câteva zile, dar Carlotta era metodică și nu se grabea, testa totul. Ea de asemenea a insistat să se mute o gramada de calculatoare în afara navei Herdotus, și reușise să le alimenteze și să le cupleze în rețea în ecosistem. Și acum marea surpriza.

“Vreau să mut ansiblul,” zise ea.

Bean nu anticipase asta.

“In cele din urma,” spuse el. “Dar rețeaua ta, face legătură intre nave foarte bine. Poți accesa sistemele de comunicații umane foarte bine de acolo.” “Ender și eu am hackuit technológia cu ani în urma,” zise Carlotta. “Credeam că te vei supăra, așa că nu ti-am spus.”

In sfarsit era timpul ca Bean să faca calatoria.

Fusesse suficient de greu pentru el să se plimbe prin Herodotus când luase tanci, care abia începuseră să umble, la bord și o părăsise pe Petra și pe ceilalți copii - pentru că copii lor normali erau cu adevărat bebeluși atunci, abia învățând să vorbească, stand nesiguri în picioare.

Nu avusese suficienta grijă la măririle de camere care fuseseră încercate deoarece erau nefolositoare. El știa că chiar și cea mai mare masă și cel mai mare scaun vor fi curând nefolositoare pentru el.

Nu dorise să facă altele. Știa din start că va sfârși stand pe spate sau într-o parte în depozitul cargo, cu gravitația fixată la cât mai aproape de zero posibil.

Dar se plimbase pe nava. Acum Carlotta tăia gravitația la zero, apoi porni gravitorul pe care îl asamblase dinainte pe Ôgar. Il trase în sus foarte încet. Ea și cu Cincinnatus se ridicară cu el, rotindu-l încet la mijlocul volumului de aer, așa că atunci când el atinse podeaua căptușită a Ogarului, și îl fixara pe spate foarte ușor.

“Carlotta,” zise el, “nu putem merge până nu sunt echipat să comand Ogarul. Adu-mi holotopul.”

Ea rase. “Știm cum pilotezi navele, Tata. Ești abil, dar traiectoria pe care ai folosit-o în toate excursiile noastre te-ar ucide. Cincinnatus va vorbi cu tine, iar excursia va dura cea mai mare parte a zilei de azi, în loc de o oră. Deci ghemuiește-te și dormi.”

“Era un zbor mai bun decât ar fi reușit chiar și Bean, și când ei alunecară în ecluza de depresurizare deschisă din dreptul arcei, Bean putea doar admira cu câtă îndemănare a oprit Cincinnatus Ogarul în mijlocul spațiului ecluzei.

Bean simți aterizarea aproape ca fiind fara gravitație. Apoi se deschise usa și el văzu cu ochii lui pentru prima data ecosistemul.

Ușurarea pe care o simțise când se ridicase tavanul lui Herodotus, fu nimic în comparație cu asta.

Era așa de incapatoare iar soarele fals din punctul central opus intrării dadea o imitație așa reala a luminii soarelui Bean simți pentru un moment amețitor că era ca și cum s-ar fi întors pe Pamant.

Apoi văzu cum lumea se arcuia în sus, în ambele direcții și forma un tavan limpede vizibil deasupra capului sau, cu copaci și pajiști, și chiar câteva mici lacuri - bazine în realitate. Iar acolo erau păsări care zburau, — a menționat cineva păsările? - copacii erau de pe lumea Furnicilor iar Bean nu fusese niciodată expert în copacii de pe Pamant. Era o pădure pentru el ca și altele. Verdele îi lua respirația; culorile ciudate de ici-colo păreau a aparține locului.

Nu era o planeta dar era atât de aproape de una. Mai mult decât ar mai fi putut fi el vreodată. Nu se gândise niciodată că o să mai ajunga vreodată într-o lume vie ca aceasta.

Carlotta și Cincinnatus asamblasera o schela vizavi de usa, și când îl scoaseră din nisa pe roti, Bean intelese că panza de sub el era o plasa rezistentă din cargo — O plasa de hamac - dar cu prăjini și vata impaturita - proiectata să îl țină să nu se prabusească.

Când fu complet eliberat din usa, se odihnea confortabil înăuntrul plasei de hamac. Apoi îl legănara în jos ca niște marinari buni și luzia gravitații crescuse pentru el așa ușor și natural ca și cum ar fi coborât o scară de pisica.

Era doar putina mai multa gravitație decât cea cu care era obișnuit. Trebuia să respire doar cu puțin mai mult și mai des. Dar nu gafaia. Putea să faca asta. Putea trai astfel. O perioada.

Când statea în repaus pe pamant, cu plasa de hamac sub el, păsările se năpustiră în jos asupra lui, el intelese că nu erau păsări deloc. Erau trântorii.

Planau în jurul lui, apoi se opriră pe pamant să se odihnească. Sosi atunci și Ender - laboratorul nu era departe - iar el părea fericit. Chiar prea fericit pentru aceasta ocazie - se pare că laboratorul lui mergea bine. Bean urmărise liniile sale de cercetare pe cat putuse, dar Carlotta pusese în funcțiune rețeaua de calculatoare și Bean descoperise că ea blocase, sau poate că doar nu creease caile de acces clandestine în rețea, back door-urile, pe care el le folosisse constant pe Herodotus. Ei i le taiasera facand-ul să piarda supravegherea atenta a vieților lor, chiar daca se supuneau festiv în toate deciziile sale la vedere.

“Ei vor să inceapa de indata,” zise Ender.

“Sa vorbească cu tine.” “înainte să mori,”

zise Cincinnatus sec.

“Atunci vom incepe chiar acum,” spuse Bean.

Imaginile veneau incet, blând, iar sentimentele nu erau impinse tare. Realmente sugestii.

La inceput Bean descria cu voce tare ce primea de la trântori. Ender care și el îi atinsese și văzuse tot, confirma că intelegea foarte bine.

Curând Carlotta fu ceea care îi ținu companie. Apoi îi veni rândul și lui Cincinnatus. Trântorii lucrau și ei în schimburi, doi deodata stand cu el.

Trai trei zile în vis. Spre deosebire de Regina Stupului, Bean nu încercase să ascunda nimic. El dezvălui întreaga sa viața adevărată în fața trântorilor. Lasa-le să simtă ce înseamnă să fii un om, un bărbat - unul care responsabilă fața de alții, dar esențialmente un intermediar cu sine-ul sau, liber să aleaga, atata timp cât accepta și consecințele faptelor sale.

Ei se minunară. Erau îngroziti la anumite lucruri - la ideea de crimă. Bean îi lăsa să vadă că el credea că a fost crimă atunci când Regina Stupului a rupt contactul cu mintea lucrătoarelor, ucigându-le. Dar trântorii erau în întregime amuzați de evidentă sa interpretare greșită. Nu e ca voi, ea nu e ca voi, oameni, nu înțelegi. Ei nu spusese aceste cuvinte, dar el a înțeles ideea din sentimentele lor amuzate, îngăduitoare, nepăsătoare. Ca adulți când vorbesc cu copii precoci. Ca Bean când vorbea cu proprii săi copii când nu erau încă prea educați și nu începuseră să se educe complet singuri.

La sfârșit trântorii se retraseră, iar Bean dormi cu adevărat, adânc, complet. Nu fără vise, erau doar visele acelea confortabile din somnul obișnuit. Fără coșmaruri.

Apoi se scula și vorbea cu copii săi. “Am învățat multe, dar ceea ce a fost mai interesant erau lucrurile pe care Regina Stupului nu le arăta

“Cum mă întreba nu puteau crede că fuseseră lasati cu ceva pe dinafara, Bean. Deau că ea fusese complet deschisa cu ei, dar ce altceva puteau crede?”

Viețile lor erau înconjurate de minciunile pe care ea le croșetase pentru ei.”

“Părinții trebuie să își protejeze copii, așa am auzit,” spuse Carlotta.

“Am auzit și eu asta,” zise Bean. “Și este probabil necesar. Doar frustrant pentru unul ca mine care întreba.” “Cum te simți?” îl întreba ea.

“Fizic? Uita-te le mașinării și spune-mi dacă sunt viu sau mort.”

“Un puls bun,” zise ea. “Alte semne vitale sunt bune - pentru un om de marimea ta.”

El adormi din nou. Când se trezi iar era amurg și toti cei trei copii se strânseseră în jurul lui. “Tata,” spuse Ender. “Am să iti spun ceva. E de bine și e de rau. Mai mult de bine.”

“Atunci spune-mi,” zise Bean. “Nu vrea să mor în timpul unui preambul.

Treci la subiect.” “Atunci asat este,” zise Ender. “Furnicile în mod neintenționat m-au invatat cum să vindec condiția noastră. Ne putem intoarce la modelele de creștere normala umana și apoi la sfârșitul

creşterii fara să întoarcem cheia lui Anton.”

“Cum,” întreba

Bean. “Ele o fac cu organelele (nota traducătorului: acele componente ale celulei ce reprezintă pentru celula, ceea ce este organul pentru corp). Cum este mitchondria la noi oamenii. Reginele pot amesteca o supă bacterială în glande ce sunt doar reziduale la lucrătoare și la trântori. Apoi ele infectează ouăle lucrătoarelor cu această bacterie, iar bacteria e absorbită și devine rezidentă în fiecare din celulele din corpul lor.”

“Organelele sunt sensibile la conexiunile mentale dintre Regina și lucrătoare. Ele simt dacă conexiunea e acolo. Și dacă nu este, ele închid metabolismul din fiecare celulă a corpului, practic deodată. Și noi putem pune comutatorul de oprire de care avem nevoie în organele.”

“Nu poți să faci chiar organele pentru oameni,” zise Bean. “Noi avem mitchondriile de așa mult timp - încât ele s-au unit cu celula cu mult înainte ca noi să devenim oameni. Mitchondriile se reproduc atunci când se divid celulele. Regina Stupului trebuia să insereze organelele sale în fiecare ou.”

^{cc} Corect,” spuse Ender.

^{cc} Aici e partea inteligentă,” zise Carlotta.

“Noi folosim un virus să inserăm fragmentul corect în gena alterată în mitchondria aparută natural. Ele vor lua comutatorul de oprire a creșterii și la timpul corespunzător se va exprima.”

^{cc} Bine, nu e ca și cum am fi atins deja pubertatea,” zise Ender. “Va trebui să așteptăm și să

vedem. Dar un lucru e sigur: schimbarea se va produce în toate celulele din corpul nostru.

^{cc} Deja ai realizat-o?” întreba Bean. Inimă să se ambala

^{cc}

Calm, calm, Tata,” zise Carlotta.

Bineînțeleș că am făcut-o,” zise Cincinnatus.

“Și în cativa ani vom vedea dacă a funcționat,” zise Ender. “Dacă nu încă mai avem timp să mai încercăm. Sau să încercăm altceva.”

El a dormit bine în noaptea aceea, mai bine decât a dormit cei cinci lungi ani petrecuți în spațiu, deoarece copii sai erau în siguranța și poate vindecați, dar cu siguranța capabili să aiba grija de ei înșiși. El dusesese până la capat totul - dacă nu direct, atunci prin faptul că îi crescuse astfel încât să fie tipul de oameni care îndrăzneau să întreprindă totii pașii necesari pentru a se salva.

Dimineața erau totii ocupați, dar Bean era mulțumit să stea întins acolo și să asculte sunetel vieții din pajiște. Nu știa numele nici unui animal, dar erau acolo unele care topaiau, ciripeau și croncăneau, iar altele care aterizau ușor pe el și se tar au sau șerpuiau în alta parte și cadeau și sareau pe langa el. El era parte a vieții aici. Curând trupul sau va fi și mai adanc amestecat cu ea.

Intre timp era fericit.

Si poate când va muri, poate va afla ca una sau alta dintre religii fusese corecta până la urma.

“Cum, că trebuia fi acolo asteptandu-l - nerăbdătoare, galcevitoare. “Ce
Bea. luat așa mult timp?”
Trebuia să imi termin
treaba.
Bine, dar n-ai terminat-o - a trebuit să o
faca copii.
Si alții. Sora Carlotta care îi salvase viata. Poke care, de asemenea, îi
salvasse viata și murise din cauza asta. Părinții sai pe care nu îi intalnise
decât după război. Fratele sau Nikolai.
Bean se scula din nou. Nu stiuse când adormise iarasi. Dar acum copii
erau stransi în jurul sau, pârând seriosi.
Ai avut un mic incident,” zise
Cincinnatus.
Se numește fericire,”
spuse Bean.
“Se sprijini cu grija în coate și genunchi. O poziție pe care nu o mai
adoptase de cel puțin un an, chiar de când se oprise să incerce să se
mai rostogolească. Nu fusese sigur nici că era capabil să o faca. Dar
uite-l în coate și genunchi, ca un bebeluș. Gâfâind, epuizat. Nu pot să
fac asta, se vreau,” zise el încetișor, “ e să stau pe aceasta pajiște și să
ma plimb la soare.
De ce nu ai spus asa?” intreba
Carlotta.
Il puseră să se intinda din nou pe spate pe palsa de hamac și apoi îl
ridică cu cricul în picioare și apoi el ramase stand în picioare.
Trântori zburara către el și se agatara de hainele sale, falfaind pentru a-
l ajuta să se ridice drept.
Grua sa se simțea era așa mica, așa aproape de zero, totuși
faptul că statea ridicat în picioare, chiar și cu hamacul tinandu-l un pic,
l făcea să se simtă aproape complet.
Copii se pînaua aproape cu picioarelelor sale și îl ajutau să faca pas după
pas.
“Să mă plimb acum,”
spuse.
El simțea șarpele pe fața. Simțea pamantul sub picioare. Simțea
hamacul și simțea că
Bean care îl iubeau tinandu-l și fiindu-i alături.

